

TH O R E G O N

S takovým vývojem nikdo nepočítal: v těsném sousedství Země se objevila cizí kultura, a to na Trokanu, který Země směnila za Mars. Situace je v roce 1288 nového galaktického letopočtu (4875 někdejšího letopočtu) už tak dost vypjatá. Arkonidané oživilí své staré kolonialistické sny a znovu zřídili Křišťálové impérium. Už desítky let se na sebe mocenské bloky Arkonidanů, Ligy svobodných Pozemšťanů a nejednotného Fóra Raglund dívají stále podezíravěji. Perry Rhodan je jedním z mála, od nichž očekávají miliardy inteligentních bytostí východisko 7 krize. S vybranou skupinkou přátel se stáhl z politiky a zahájil práci na tajemném projektu Camelot. Nemohl však počítat s novou civilizací v sousedství Země, která se vyvinula pod ochranou časosběrného pole. S novou lodí GILGAME SEM se vrací do Sluneční soustavy. Pokouší se navázat kontakt s Herreachy — nevlastními dětmi Slunce.

×

×

×

„Je to neuvěřitelné, prostě nepopsatelné! Poprvé od doby, kdy Terrania News Report stojí v čele zpravodajských kanálů, mi scházejí superlativy. A to i přesto, že naše TNR je nejlepší. TNR na kanálu sto třináct. Aktuální, spolehlivé a vždy v centru dění se nacházející zpravodajství!“

Do záběru pohlédl pár modrých očí, tajemných jako horská oka. Obličej působil sympaticky. Nebyl už nejmladší, ale dosud jej nepoznamenalo stáří. Opálená plet', černý knírek. Glooma Bechnera 73 procent obyvatel Sluneční soustavy a 43 procent Ligy svobodných Pozemšťanů. Této popularitě vděčil za svůj nos na sólokapry, své houževnatosti a neomalenosti. Slovo „nemožné“ pro Glooma Bechnera nikdy neexistovalo.

Usmál se z obrazovky. Za zády mu právě zapadal Měsíc.

Sledují tě 2,3 miliardy diváků na planetách, hlásili mu. Na neohlášené zvláštní vysílání to nebylo špatné, ale mohlo by jich být víc. Gloom Bechner chtěl všechno.

„Od oněch osudných dnů, kdy Mars začal krystalizovat, přestala naše Sluneční soustava figurovat v popředí kosmických událostí. Hamamešský bazar KOROMBACH byl při pohledu z dneška jen lepším krámem. Dnes opět píšeme dějiny, a pro ty, kteří nemohou být přímo ve středu dění, je tu TNR. Na Trokan se dá konečně vstoupit, ale dosud na něm jediný Pozemšťan nepřistál. Kdo na něj vstoupí jako první? Vlastně je to všechno anachronismus. Známe kde jakou vzdálenou galaxii, ale z povrchu našeho nejbližšího souseda máme jen několik desítek holografií. Za časosběrným polem uběhla čtvrt miliarda let. To je famózní! Nepředstavitelné!“

Bechner nechal slova chvíli působit a pokračoval: „Před dvěma sty padesáti miliony lety začalo na Zemi mezozoikum a rostly tu obří kapra diny. První dinosauři se objevili až o miliony let později. Ale o tom se už mluvilo více než dost. Terrania News Report nepřemílá staré věci jako ostatní stanice, ale nabízí výjimečné. Kdo sleduje TNR, drží prst na tepu kosmu, stojí oběma nohama na zemi. Je zkrátka při tom!“

Co vzniklo na Trokanu? O údajných ayindských archivech a jejich technice nevíme nic. Vzpomeňme si jen na obrovské rejnočí lodě a na je jejich neskutečnou rychlost...

Na hranicích naší soustavy je cizí loď, která se před čtyřiceti minutami zmaterializovala na úrovni bývalé dráhy Pluta. A jejím velitelem je — Perry Rhodan! Nesmrtelný, který se před čtyřiceti osmi lety stáhl z veřejného života, je opět tady! Zrovna když se zhroutilo trokanské pole! To určitě není jen náhoda...

TNR však najde odpověď na všechny dosud nevysvětlené otázky.

Z paluby lodi PERSIE se vám hlásí Gloom Bechner, TNR.“

×

×

×

Všechny počítače a detektory PA PERMOONU běžely naplno, chrílily data, vyhodnocovaly je a zpracovávaly hologram neznámé lodi. Zatím neznámý typ. Průměr 2 500 metrů.

„Je to pentagondodekaedr,“ zabručel si Bruno Drenderbaum. Usmíval se o něco vážněji než obvykle, choval se zdrženlivě a projevoval náznak něčeho jako strachu. Ale ten, kdo znal asistenta komisaře LSP blíže, věděl, že jeho mimika je spíše účelová a nevyjadřuje jeho skutečné pocity.

„Zvětšit,“ přikázal Cistolo Khan. „Tisíc ku jedné!“

Hologram zbytněl. Průměr dva a půl metru. Dvanáct vnějších ploch, každá rovnostranný pětiúhelník o straně devět set metrů. Něco, co ve srovnání s ostatními loděmi nepůsobilo dojmem šílené změti přístrojů a nástaveb. Naopak — povrch lodi byl hladký, pouze uprostřed každého

pentagonu měl pět vydutín palebných kupolí.‘

„Proč tak nezvyklý tvar?“ vzdychl si Drenderbaum. „Co je na té lodi ji- něho?“ Upřeně sledoval hologram. Po chvíli otřásl hlavou. Tyto otázky kladl vlastně sám sobě a neodpověděl si na ně.

„Je ná něm jiné to,“ odpověděl za něj Cistolo Khan, „že mu velí Perry Rhodan. A pokud usuzuji správně, jsou na palubě i ostatní nositelé aktivátorů. Kdo ví, třeba se konečně do zvíme něco o tom Camelotu.“

Drenderbaum se zatvářil skepticky. Camelot bylo jedno z nejlépe střežených tajemství Galaxie. Mluvílo se o vysokých morálních cílech, o technických novinkách, ale co dál?

„GILGAMES zaparkoval na bývalé oběžné dráze Pluta,“ přišlo hlášení.

„Energetická činnost?“

„Pouze životní systémy a detekce. Rhodan se zcela evidentně zajímá o Trokan. V palebných systémech žádná energie, štíty neaktivovány.“

Nějakých nedorozumění se komisař neobával. Takový Perry Rhodan ví, jak se má chovat. A čas pracuje pro něj.

• „Pořád žádný kontakt?“

„Nic jenom identifikace.“

Kulovitá loď PAPERMOON pře šla na nadsvětelnou rychlost. Nedaleko GILGAMESE hlídkovaly sice dvě strážní lodi, ale vzhledem k tomu, že se jednalo o Rhodana, vypravil se za ním Khan osobně.

Optika už zabírala Rhodanovu loď. Slunce bylo jen hvězdou mezi množstvím jiných, a jen chabě se lesklo na povrchu lodi.

Napjaté ticho centrály se změnilo ve změť hlasů. Několik desítek lidí mluvilo jeden přes druhého a ne každý hovořil interkosmem. Khan slyšel hrdelní zvuky Topsiderů a nerozuměl jim.

„Za námi je učiněné peklo,“ hlásila z vysílací centrály Estel Marobarová. „Všechny stanice jsou přetíže ny. Hovory nad padesát světelných let zůstávají v pořadí“

Khan se cynicky ušklíbl. „Nic jiného jsem nečekal. Každý zpravodaj větrí senzaci jako hrom.“

„A prachy,“ dodal Bruno Drenderbaum.

„Patrně i to.“ souhlasil Khan. „Stačil už jen konec pole na Trokanu. To se mohli přetrhnout — a teď ještě Perry Rhodan k tornu!“

V centrále zřejmě došlo k chybnému spojení a halas, připomínající Khanovi biblický příběh o babylonské věži, utichl. Ozýval se jen cvrčivý, synteticky zpracovaný hlas nějakého Blüesana: „... důvod k nejčernějším obavám. Tato loď je jednoznačně předvojem velké flotily, a jistě nemusím zdůrazňovat, co to znamená pro civilizace Mléčné dráhy. Ve Fóru Raglund jsme zatím bohužel nedopřávali sluchu varováním Křišťálového impéria, které poukazovalo na hrozbu nového imperialismu LSP. Rhodan se vrátil a bude opět prosazovat vůdčí úlohu Země. On a nikdo jiný...

„Vypněte to někdo!“ přikázal Cistolo Khan nezvykle ostře.

„Některé civilizace Fóra Raglund jen hledají záminku,“ řekl Drenderbaum zamyšleně.
„Musíme tornu čelit už v zárodku.“

„Přikládáš tomu bluesanskému žvanění příliš velký význam,“ mávl rukou Khan. „Separatisti vždycky byli a budou, na tom nic nezměníme.“

I když se bavili jen polohlasem, vmísil se jim do hovoru Prett Boemer. Holohlavý Pozemšťan; velitel a první pilot PAPERMOONU zachovával jako vždy klid a odstup. „Můžeme Rhodanovi opravdu věřit?“

Khan se zachmuřil. „Já o tom ne pochybuji.“ Tón jeho řeči nepřipouštěl sebemenší námitku. Nejdůležitějším úkolem komisaře LSP bylo zajistit teritorium proti útokům zvenčí a zabránit násilí. Spojovat jméno Perryho Rhodana s nebezpečím pro lidstvo by znamenalo vylít s vaničkou i dítě.

„Je to jen takový pocit,“ odvětil mrazivě Boemer. „Když se někdo překvapivě vrátí skoro po padesáti letech a řekne jen: jsem tady, pak musí počítat s nedůvěrou. Vrátil se kvůli Trokanu. Slibuje si z toho nějaké výhody. Ukažte mi člověka, který by se neřídil materiálními zájmy.“

„Byl jsi příliš mladý, Prette, když se Nesmrtelní stáhli.“

„Bylo mi přesně osmnáct.“

„Pak bys neměl takhle mluvit.“

Velitel PAPERMOONU pokrčil rameny. Tvářil se stále lhostejně. „Vím, co se o Rhodanovi, Bullovi, Atlanovi a dalších mluvilo ve třicátých letech. A vím, co se učí v dějepise. Ale i tak považuji Nesmrtelné za fosilie, které se už přežily, a proto se stáhly do pozadí. Oprávnění jejich existence bylo v tom, že vedly lidstvo do budoucnosti. Ale teď je všechno jinak.“

„Uvažuješ chybně,“ namítl Cistolo Khan. „Vím, že můj názor není populární, ale stojím si za ním. Ne smrtelné nepotřebuje jen lidstvo. Civilizace Galaxie jim vděčí za mnohem víc, než si kdy dokáží přiznat.“

„Dějiny se neopakují.“ Velitel se vrátil k řídicímu panelu. „S tím nic nenaděláš ani ty, ani nikdo jiný.“

Komisař mu položil ruku na rameno. „Dějiny se neopakují, to máš pravdu. Právě proto se musíme poučit z chyb minulosti.“

×

×

×

„Přechod do hyperprostoru za sto čtyřicet sekund,“ hlásil počítač. „Nadsvětelný faktor deset milionů, doba letu 9,36 standardních minut.“

„Vše připraveno?“ Gloom Bechner se rozhlédl v kupoli reportážního jetu. „Jestliže chceme TNR přivést definitivně do čela pelotonu, pak si nemůžeme dovolit jedinou chybu.“ „Půjde to na levačku,“ vzdychla si

Sibyll Nordenová. „Ale zatím nám vycházelo všechno.“

„To proto, že Gloom ze svých lidí vymáčkne i to poslední,“ poznamenal Mirco Adasta, kameraman, specialista na syntronické triky a Bechnerova pravá ruka. Zapadl do křesla a aktivizoval energetické pásy.

„Ještě sto deset sekund,“ řekla Sibyll. „Na kolik se přiblížíme ke GILGAMEŠI?“

„Pěkně na tělo,“ ušklíbl se Bechner. „Nejradši bych mu vletěl do hangáru. Kdo ví,“ luskl prsty, „třeba nám to vyjde. Potřebuju Perryho Rhodana dostat do záběru.“ Rysy mu ztuhly a nervózně si přejel hřbetem ruky přes rty. „Jsou to idioti,“ pokračoval a nebylo jasné, koho tím míní. „Zajímalo by mě, kde se učili novinařinu. Asi v nějakém meditativním kursu.“

Odklopil stranou miniprojektor, který měl před levým okem a jenž byl umístěn na konstrukci na uchu. Ten to přístroj mu vysílal obraz přímo na sítnici, takže nebyl závislý na monitorech a hologramech. Zvuk mu sen zor přenášel přímo do zvukovodu. Konstrukce měla navíc miniaturní přijímač.

Odklopením projektoru se příjem převedl na jeden z monitorů. Logo FTN zaplňovalo třetinu obrazovky. Zbytek byly archivní záběry a jakýsi ubohý hlasatel jedné konkurenční stanice.

„Na širé pastvině se ukáže osamělá ovce a už se na ni žene smečka vlků,“ zažertoval Bechner. Ovcí mínil Rhodana a vlky kolegy z ostatních stanic. „Hoši ucítili krev a nezastaví se před ničím.“

FTN nenechala na Nesmrtelných kousku dobrého. Pořádně nafoukli případ vřetenovitých bytostí a potom sáhli ještě hlouběji do truhly dějin. Pojednali transfer z Hangaye — z umírajícího vesmíru Tarkanu s jeho negativními důsledky pro Galaxii — a stejně tak si vychutnali panství Larů i nedorozumění kolem obřího robota OLD MANA z roku 2435 starého letopočtu.

„Vypnout!“ požadovala Sibyll Nordenová. „I tornu největšímu hlupákovi musí být jasné, že FTN chce Ne smrtelné definitivně zapudit.“

„A co ty?“ zeptal se Bechner.

Nikdo z nich nikdy neviděl Perryho Rhodana, Reginalda Bulla nebo dokonce myšoba Guckyho na vlastní oči. Narodili se, když už byli Ne smrtelní dávno pryč.

Sibyll si váhavě olízla ret. Gloomův číhavý pohled jí neušel. Zrovna teď musela myslet na včerejší noc, na jeho objetí a vášeň. Opět ji svlékal očima a lhala by, kdyby tvrdila, že se jí to nelíbí.

„Nevím, co si mám myslet o muži, kterému je už tři tisíce let.“ Vlastní hlas jí náhle připadal cizí. „Nedokážu si ho jaksi představit.“

„Myslíš tím, jako že za svého živo-

ta nasbíral víc zkušeností s ženami než kdokoli jiný?“

„Protože...“ Sibyll mávla rukou. „Musela bych ho vidět. Ale pak bych ze sebe asi nevypravila ani slovo. e pro mě něco jako muzejní exponát.“

„Začneme vysílat hned jak doletíme ke GILGAMESI?“ zeptal se Adasta.

Bechner na něj vykulil oči. „Zbláznil ses? Živě v takové situaci? Jestli proti nám Khan něco podnikne, jsme v pytlí. Vydej komuniké, udělej z Rhodana hvězdu. Vzbud' emoce, při tlač na slzné váčky. Ten chlápek z toho musí vyjít kladně, pro mě za mě jako zachránce vesmíru.“

„Tenhle titul si pro sebe vymíňoval kdysi Gucky.“

„I kdyby,“ pokrčil Bechner rameny. „Kdo je to Gucky, k čertu? Kde ho dneska ještě zná? Vypusť materiál, který na Rhodana máme. Major Rhodan, který letěl na Měsíc a při nesl nám znalosti Arkonidanů. Chce to vyvolat city, rozumíš? Každá matička by si měla olíznout všech deset prstů při představě, že by měla takového Rhodana za zet'áka. Ještě nějaký dotaz?“

PERSIA, čtyřicetimetrový kosmický jet upravený pro mediální potřebu, byla nejen rychlá, ale nacpaná tou nejnovější technikou. Měla vlastní studio i syntronický archiv, který jí umožňoval dostat se během vteřiny ke všem osobám a událostem od dob Adama a Evy. Bechnera to naplňovalo pýchou a bylo mu zcela lhostejné, že se do ní kvůli množství zařízení vejdou jen tři lidé.

Mirco Adasta předvedl hotovou symfonii. Jeho zpravodajství bylo v ostrém protikladu k běžným způsobům FTN. Nedošel ovšem tak daleko, aby Rhodanovi nasadil svatozář.

Gloom Bechner zaktivoval protizaměřovací systém PERSIE. Kvůli němu se sice museli zřeknout brizantní reportáže, ale ze zpětného pohledu to nebyla příliš vysoká cena, Na vrchol vedla pouze jediná cesta, a ta byla ze všech nejpřímější.

×

×

×

Za osmdesát minut po GILGAME SOVE materializaci na hranici Slu neční soustavy se rozpoutala mediální vichřice a bylo po klidu. Na PAPERMOON se snesla záplava dotazů. Nejméně jich však přicházelo z oficiálních míst, což vyvolávalo otázku jak je možné, že je spojení s vlajkovou lodí LSP tak všeobecně známo. V případě poplachu by taková blokáda frekvencí znamenala značný handicap.

Volali většinou obchodníci ze Země i jiných planet a požadovali na Khanovi informace o neznámé lodi i-o je jích úmyslech. Jiní zase komisařů nutili k činu. Nestačilo jim, že dvou a půl kilometrová loď setrvala v relativním klidu a nedávala najevo ne— přátelské úmysly, vyžadovali zadržení GILGAMEŠE a jeho prohledání.

Memphis Grimmori, vážený rejdař známý dobrými styky s Fórem Raglund, se pokoušel zamaskovat oba— vu z finančních ztrát agresivitou. „Proč vlastně platím daně?“ vyjel na Khana. „Jako svobodný občan LSP mám právo, abych mohl dál neruše ně podnikat.“

„Nikdo ti v tom nebrání.“

Memphis si hlučně odfrkl. „Víš, jaké cíle má Rhodan dneska? Viděl jsi ho už vůbec? Třeba je to jen kolosální bluf. Ne, chci vědět, o č ve skutečnosti jde. Ž abys...“

„Žádáš...?“ zeptal se Khan.

„Ovšemže. Jako daňový poplatník na to mám právo.“

Komisař se na něj zadíval do obrazovky „Kdy se tady bude něco pro hledávat, dělat nebo vyjasňovat, o tom rozhoduji pořád ještě já,“ řekl naprosto klidně. „Mám tuto pravomoc a platím daně jako kterýkoli jiný občan Ligy. To jen, abys mě lépe pochopil, Grimmori. Navíc si ulož do paměti, že představa o nějakém nebezpečí ze strany Perryho Rhodana je směšná. Blekotáš tady neodpovědně novinářské fráze a zesměšňuješ se... !“

Ale to už mluvil do prázdna, protože rejdař vztekle přerušil spojení.

Takových Grimmoriů však bylo víc. Ty nejzatvrzelejší pacifikoval osobně Khan, ostatní se museli spokojit se syntronovou smyčkou.

„Vše to pod povrchem,“ poznamenal Drenderbaum. „Ale lidé se zase zklidní. Mě pouze překvapuje, že všichni volají užítí síly a vůbec nepřemýšlejí o tohi, jaké by to mělo následky.“

„Je to lidská touha po majetku, která se ukazuje pod rouškou civilizace,“ odpověděl Khan.

„Navíc spojená s jistotou, že nebudou muset do první linie. Vždycky bylo pohodlnější poslat za sebe jiné.“

Ignoroval divoké blikání kontrolek a zabubnoval prsty o stůl. „Další do tazy přepojit na automat. Už nechci s nikým mluvit.“

• Obrátil se k asistentovi a pokračoval už smířlivějším tón „Pokud to nebude nezbytně nutné, nedáme GILGAMESI žádné ultimátum. Už vzhledem k jeho velikosti musíme vycházet z toho, že se může klidně postavit proti kterékoli naší lodi...“

Ozval se tichý zvuk. Cistolo ustal uprostřed věty a pobaveně se usmál. Na tohle jsem čekal už dlouho, jako by říkal jeho pohled.

Hovořil velice tichý hlas. Vycházel z prstenu, který Khan nosil na levé ruce. Vypadal jako obyčejný titanový prsten, ale ve skutečnosti se jednalo o miniaturizovaný vysílač a přijímač. Měl dosah šesti světelných měsíců a pevně nastavenou frekvenci. Přijímač se spouštěl automaticky, jakmile se k němu vyslal kódový signál, který znala pouze nejvyšší místa LSP.

Tentokrát to byla První Pozemšťanka Paola Dašmag

„Komisař LSP má být aktivní,“ vyplála na něj. „Nebo ti ušel ten chaos na kanálech?“

Khan si dal ruku s prstenem k uchu aby lépe slyšel, a zamračil se.

„Očekávám od tebe, že budeš za stupovat zájmy občanů...“

„Myslí zlomku obyvatelstva,“ kementoval Bruno Drenderbaum.

„nemám přece na starosti stížnosti rozčilených občanů. Co teď uděláš?“

„Přepínám,“ řekl komisař tiše „Rozhodně nebudu reagovat hekticky nebo neudělám chybu, které bych později litoval.“

„To znamená?“

„Čekat. Prostě a jednoduše čekat. Spojení bylo zakódováno a jištěn proti odposlechu, ale Khan si nedělal iluze o tom, že specialisté na GILGAMESI kód klidně rozbijí.

„To nestačí,“ protestovala První Pozemšťanka.

„Ani mě nenapadne, abych Perrymu Rhodanovi kladl nějaké podmínky a ultimativně. po něm požadoval, aby opustil soustavu.“

„Ale přesně to je podle mě tvůj úkol.“

„Co považuji za svůj úkol, přenech laskavě na mém uvážení. Pletu se snad já do tvých pravomocí?“

Ve funkci byl už osm let. Když Paola Dašmaganová jmenovala, u tušila, že dává moc mnohem silnější osobnosti. než je sama.

„Nikdy jsi nevyčkával, Cistolo, řekla už smířlivěji. Měnila taktiku. „Patřím k lidem, kteří dokážou pře kročit svůj stín a nezařvat na to,“ řekl Khan. „Buďme rádi, že Nesmrtelní jsou pořád stejně oddáni lidstvu.“

„To je jedna věc; ale...“

„Bylo by to špatné, kdyby tomu bylo jinak,“ skočil jí do řeči. „Pokud se ti slovíčko čekání nelíbí, shodněme se na vyčkávání. To bude naše oficiální linie.“

„Obáváš, se GILGAMESOVY výzbroje?“

„Nevím co všechno mají, a nechci to zatím ani zjišťovat.“

„Dobrá,“ řekla Paola Dašmaganová. „Rozhodl ses, a neseš tedy odpovědnost“

„Tak v čem je problém?“

Zamumlala cosi na pozdrav a přerušila spojení.

× × ×

PERSIA se opět vynořila z hyperprostoru.

„To je ale lodička, tenhle G1LGA- MES!“ vykřikla Sibyll Nordenová překvapeně. „Bohužel nejsme první, PAPERMOON byl rychlejší.“

„Je to Khanovo privilegium,“ po znamenal Bechner. „Jsou poblíž ještě jiné lodě?“

„Zatím ne,“ ubezpečil ho Adasta. „Ale přiletí. Kolegové mají zkrátka pomalejší reakce než my.“

„Čtu cosi o štvanci na lišku.“

Sibyll se zmateně dívala na fólii s

dešifrovaný textem právě přijatého hyperimpulsu. „Odesílatel je..

„Naše studio v Terranii,“ dořekl za ni Bechner. „Díky.“

„Prosím.“ zamumlala zmateně. „Upřímně řečeno, oč jde?“

„Mirco prostě vidí do budoucnosti.— ostatní stanice se probudily ze zimního spánku a smečka se žene za GILGAMEŠEM. Takže za chvíli budeme mít společnost.“

„A co s tím uděláme?“

„Zůstaneme v krytu proti zaměření a využijeme příznivou chvíli. Běží všechna nahrávání?“

„Myslíš že jsem amatér?“ ohradil se Adasta. „Tohle bude Reportáž! To si piš! Gloom Bechner, hlavní reportér a spolumajitel TNR, si potřásá rukou s Nesmrtelným! To bude hlavní slogan.“

„Spíš je to nesmysl,“ ušklíbl se Bechner „To by nebyl slogan, ale konec TNR.“

Sibyll se zvonivě rozesmála, ale zčistajasna ustala.

„Dvě lodi se právě vynořily z hyperprostoru,“ hlásil syntron.

„Identifikace!“

, , STARGATE a Publisher. Kolizní kurz na. GILGAMES.“

PAPERMOON se blížil k Rhodanově lodi vzdálené ještě 180 000 kilometrů a PERSIE, letící v zaměřovací stínu, si nevšiml.

Materializovaly se dvě korvety. Okamžitě vysílaly ke GILGAMEŠI na četných frekvencích a žádaly po veliteli, aby na palubě přijal delegaci.

„Bez odpovědi,“ hlásila Sibyll!

Bechner se zašklebil od ucha k uchu. „To sis vážně myslela, že se Perry Rhodan bude zaobírat nějaký mi opicemi z FTN? Těm se nanejvýš podaří vniknout na geriatrické oddělení nejbližší kliniky a udělat rozhovor s pacienty, ale jinak..

Nedopověděl.

Jednak se neslušelo hovořit ošklivě o konkurenci a navíc ho zaujalo dění na panoramatické obrazovce. Korvety se přiblížily ke GILGAMESI na padesát kilometrů a chystaly se jej obléhat.

Z hyperprostoru vylétaly další jety. Největší z nich byla korveta ertruského zpravodajství, která byla zrovna náhodou ve Sluneční soustavě, když se zhroutilo trokanské pole.

Ertrusané ustavičně vysílali na GIL GAMEŠ a prosili o souhlas s vletem. Ani oni se nedočkali odpovědi.

„Jako roj vyhladovělých komárů,“ poznamenal Bechner. „Co si od toho slibují?“

„Trhák století,“ řekl Adasta.

„Ten by měli, kdyby si mohli počkat na Rhodana na Trokanu.“

„Proč to tedy neuděláme my?“ nad hodila Sibyll.

„To není špatná otázka.“ Bechner našpulil rty. „Bohužel nám to příliš nepomůže.“

V oblasti několika světelných vteřin se hemžilo aspoň třicet lodí vše-

možných typů. Kurs PERSIE překřížily tři přebudované kosmické stíhačky. Hnaly se přímo ke GILGAME SI a obrátily teprve pár set metrů před ním. Bechner spokojeně sledoval, že se GILGAMES nesnažil ani o obranu.

„Nech ta čidla vypnutá!“ zařval na Sibyll, když chtěla zaostřit obraz cizí lodi. „To už bychom mohli rovnou zrušit zaměřovací stín. Co vlastně chceš?“

„Hledám hangár.“

„Už tě někdy napadlo, že by vnější plášť mohl být z plastické energie?“

Zavrtěla hlavou.

„Lepší vysvětlení pro tak bezvadný plášť zkrátka nemám,“ pokračoval Bechner. „A kdyby to skutečně byla plastická energie, mohli bychom jí proniknout.“

„To chceš GILGAMEŠ dobýt?“

„Ošklivé slovo, ale svým způsobem se hodí. Nějaké námitky?“

„Stejně uděláš, co se ti hodí,“ od tušila.

GILGAMEŠ se tyčil před jejich lodí jako gigantická, nepřehlédnutelná a hladká stěna. PERSIA sek němu v ostrém úhlu blížila minimální rychlostí. Pět ohromných děl už měli skoro na dosah ruky. Bechner se zprvu lekl, ale pak si uvědomil, že na tak malou vzdálenost by z transformačních děl střílel pouze šílenec. Loď působila dojmem, jako by právě vyšla z doků. Neměla jediný škrábanec od meteoritu.

Už jen padesát metrů...

Gloom Bechner rychle a bez váhání stiskl tlačítko. Doufal, že zbytek udělá počítač. Mohlo se klidně stát, že GILGAMES zapne štíty. Nebo že se PERSIA při nárazu poškodí a uvolněná energie ji spálí. Ani jedna z těchto možností ho příliš nelákala.

„Co záznam?“

„Všechno oukej. Bude to špičková reportáž.“

Bechner zatajil dech. Podaří se jim bez nehody proniknout plastenergetickým pláštěm? Když to dokáží výsadkové čluny, proč ne oni?

Pět metrů...

Bechner vypočil protizaměřovací pole.

PERSIA se rozechvěla. Pronikavé tóny na hranici slyšitelnosti přešly ve staccato. Mirco Adasta vykřikl bolestí a zakryl si uši.

Sibyll zírала na obrazovky. Persia vnikala do cizí lodi. Kus diskového trupu zmizel, jako by jej odřízla dezintegrační fréza.

Na GILGAMEŠI se nic neměnilo, ale jet se začínal rozpouštět. Už chyběla třetina trupu.

Sibyll se chtělo rvát, ale přes rty se jí dralo jen jakési chrčení.

„Zpětný chod!“ zasípal Bechner. Nestalo se nic. Syntron nereagoval. Už jen vteřiny a pak rozpouštění za chvátí vyhlídkovou kupoli a centrálu. Aspoň si to myslel. Je po všem! blesklo mu hlavou. Tentokrát jsem to přehnal.

Nebál se. Pouze mu to bylo líto. Jednou umřít musí. Ale proč zrovna teď? Je toho ještě tolik, co by se chtěl dozvědět. Je tolik otázek, jež položí jiní, kteří nemají ani ponětí o dobré novinářině, kteří mu nesahají ani po kolena.

Stěna centrály se začala rozpouštět. Co se děje? Bechner nevěděl. Cosi mu vymazalo poslední myšlenky.

×

×

×

„Máš hovor na normální frekvenci, Cistolo Khane.“ Hlas mladé radistky Estel Marobarové se chvěl vzrušením. Toužebně, ale i starostlivě se na komisaře zahleděla. A Khan věděl, že její touha patří hvězdám, ne zbadatelným hlubinám stvoření, a zároveň že se obává událostí na Trokanu.

Svět, který byl po desítky let uzavřen časosběrným polem a který se teprve před několika hodinami zpřístupnil člověku, logicky skrýval ne sčitelná tajemství.

Lidé na Zemi a ostatních světech soustavy si už na sousedství s tajemstvím zvykli. Mnozí otupěli a Trokan pro ně existoval pouze jako jméno. Jiní už léta toužebně očekávali chvíli, kdy tajuplná planeta odloží závoj. K této skupině se počítal i Cistolo Khan. Mars nikdy nepoznal, znal jen bílé místo ve vesmírných atlasech.

„Ten hovor, Cistolo.“ Připomněla mu radistka. „Vezmeš si ho sám?“ Ztěžka polkla, zorničky se jí rozšířily a propalovaly ho.

Khan svraštil čelo. „Kdo je to?“

„Rhodan? Bylo už načase, aby Ne smrtelný podal nějakou informaci.“

Estel přikývla. Rhodan, artikulovala mlčky. Viditelně na ni značně za působil. Možná v něm viděla něco jako dinosaura. Nebo si ho představovala úplně jinak — shrbeného pod břemenem tří tisíc let, s bělostným plnovousem a prořídlymi vlasy. Perry Rhodan ve skutečnosti zůstal v bio logickém věku 39 let. Byl tedy zhruba stejně starý jako oba technici, s nimiž střídavě žila. A co kdyby se do něj zamilovala?

„Tak už mě konečně spoj,“ vyzval ji. „Nač čekáš?“

Není nakonec ještě nervózní? Ne smysl. A to, že všichni kolem náhle ztichli, a dokonce i Bruno civí na obrazovku jako očarovaný, to si taky namlouvá? Všichni se s ním setkává me

poprvé, uvědomil si. Všechno co o něm víme, známe z hypno školení, toť vše. Jen matně si vzpomínal na vystoupení Perryho Rhodana, Atlana a Gucky krátce před jejich zmizemím.

Spatřil výrazný obličej. Šedomodré oči jako by zaznamenávaly i ten sebemenší detail. Všiml si droboučké jizvy na pravé straně nosu. Vysoký Pozemšťan se usmál, velmi lidsky,

a vypadal jako by měl radost, že už je zase konečně „doma“.

Jejich pohledy se setkaly. Spočinu ly na sobě déle, než bývá zvykem. Khan si uvědomil, že Rhodana odhadl správně. Major US Space Force, administrátor Země, velkoadministrátor Solárního impéria, První hetran Mléčné dráhy, Rytíř hlubin, soukromník — a vždy přítel lidstva. Perry Rhodan si uměl vážit života, nikdy nikoho neposuzoval podle ze vnějšku, nýbrž podle myšlenek a činu.

„Jsem Cistolo Khan.“

Jak banálně to znělo! Komisař si skousl ret. Proč se k němu, proboha, nechová úplně stejně jako ke kterémukoli jinému člověku? Namlouval si, že za to může tísnivá blízkost GILGAMEŠE.

„Já vím.“

Rhodan se pousmál, ale nijak povýšeně. Byl to prostě parták, který přijal pozvání na skleničku Archers Tears.

„Tvůj překvapivý návrat vyvolává různé domněnky. Kromě toho usužuji, že velikost a nezvyklý tvar tvé lodi má souvislost s projektem Camelot.“

„Proč chceš odpovědi, které ti nemohu dát, Cistolo Khane?“

„Není doba na tajnůstkářství.“

„Bránil bys GILGAMEŠI ve vstupu do soustavy?“

Mýlí se, nebo skutečně slyší v Rhodanově hlase náznak pobavení?

„Klidně využijí všechny své možnosti,“ přiznal se komisař. „Patří to k mým úkolům a ty to dobře víš.“

„Bingo!“ použil Rhodan starodávný výraz, kterému už nikdo nerozuměl. „Zjistili jsme podivnou deformaci v pětirozměrném prostoru, výlučně v oblasti Meganonovy vlny, a ta deformace pochází jednoznačně ze Sluneční soustavy - přesněji řečeno z Trokanu.“

„Meganonova vlna?“ vydechl překvapeně Khan.

Rhodan přikývl. „Jen proto jsme se přestali maskovat a vystavili GILGAMEŠE očím veřejnosti. Podle mě se v naší soustavě dějí věci velkého dohledu.“

„A žádáš o povolení k přistání, aby si tví vědci mohli Trokan prohlédnout, že?“

„Přesně tak.“

Komisař se lehce předklonil, opřel se lokty o pult, sepnul ruce a na ty si položil bradu. Upřeně se na Rhodana díval. „Ne,“ řekl nakonec. „Lituji, ale nepovolím. Doufám, že se tento zákaz nepokusíš porušit.“

„Kdybych znal důvody...“

„Nedostatek informací,“ odvětil Khan. „Nic víc, nic míň.“

„Jsem tady, abych pomohl, proto že mi Trokan dělá starosti. Na nějaké šarády a hádanky není vhodná doba.“

Khan se zhluboka nadechl. O Rhodanově upřímnosti nijak nepochyboval, ale chyběla mu fakta, která by

souhlas aspoň částečně ospravedlňovala. Navíc ho na jazyku svrběla řada otázek. A bylo mu jasné, že když teď Rhodanovi ustoupí, nikdy se už na ně nedozví odpověď.

Drenderbaum si decentně odkašlal. Komisař tušil, že asistent uvažuje podobně.

„Nikdy jsem o nějaké Meganonově vlně neslyšel,“ přiznal se. „Kdo tu údajnou záhadnou deformaci zjistil? Jak, čím a odkud?“

Rhodan jen povytáhl obočí.

„Má to něco společného s tou podivnou planetou Camelot?“ pokračoval Khan. „Koluje o ní spousta historek. Kolik expertů se na ni vlastně stáhlo?“

Nositel buněčného aktivátoru odpověděl po svém. Mlčel. Ale jeho významné mlčení možná prozradilo víc než slova.

„Chceš-li utajovat tajemství, Perry, pak jsi neměl s GILGAMEŠEM přilétat. Už tato loď potvrzuje pověsti o Camelotu. Jaké má možnosti?“

S odpovědí nepočítal, přesto ho Rhodanovo mlčení začínalo štvát. Byl na problém Camelotu zatraceně zvědavý. V náborových kancelářích rok co rok mizeli vědci, technici a astronauti. Ti, kteří do nich vkročili a nebyli přijati, si pak na nic nevzpomínali. Zakročit se nedalo, protože nikdo nemohl prokázat trestnou činnost.

Nikdy by proti Nesmrtelným nezakročil. Nesmrtelní a on stáli na různých stranách. ale motivy z nich v podstatě dělaly spojence. Třebaže to ještě nevěděli, nebo si to nechťeli přiznat.

Bruno Drenderbaum mu dal po straně znamení. A Khan pochopil.

„Právě mi signalizují, že výsadkový člun PAPERMOONU je připraven ke startu. Přiletím na palubu GILGAMEŠE. Osobně můžeme vyřídit víc než přes vysílačku.“

„Ne,“ odmítl Rhodan. „Na GILGAMEŠI ne.“

„A proč ne?“

„Přiletím na PAPERMOON,“ odpověděl Rhodan.

Teď však zase zavrtěl hlavou Cis tolo Khan. „Zamítá se. Co tam vlastně skrýváš, že to nesmím vidět?“

Rhodanovi zmrzl úsměv na rtech. „Změníš názor,“ vzdychl si. „Určitě. Jestli nám chceš udělat laskavost, odvolej ty novináře.“

„Já se žádných odhalení obávat nemusím,“ poznamenal komisař jedovatě.

„Riskuji život kvůli několika senzačním hologramům. Jen proto.“

Obraz zhasl.

„Další spojení nemůžu navázat,“ ozvala se ihned Estel Marobarová. „Já..“

Khan jen mávl rukou. „Nevzpomínám si, že bych ti dal takový rozkaz. A ani mě nenapadne, abych těm z Camelotu dělal nějakého lokaje. Rhodan si prostě počká. Ledaže by nás zaskvětil do svých tajemství.“

×

×

×

„Tak už se prober, Gloome! Co je to s tebou, sakra?“

Nechápal, co mu ten vzdálený hlas říká. Pak ucítil úder do obličeje. „No tak, Gloome! Tak snadno nezdrhneš.“ Další úder. Chrčel, snažil se obrátit na bok, ale udělalo se mu tak špatně, že toho nechal.

Silné ruce ho popadly za ramena a zacloumaly jím. Někdo mu prostě nechce dopřát klid. Víčka měl jako z olova. Mžoural do prudkého světla a do očí mu vhrkly slzy. Z onoho jasu se vydělil stín a změnil se y obrysy lidského obličeje.

„Gloome, ty pacholku, to se chceš zdejchnout přímo z reportáže? Už dlouho sis válel šunky.“ Bechner chabě zaklel a marně se pokoušel vymanit ze sevření. „GILGAMEŠ?“ vypravil ze sebe.

„Je ještě tu,“ uklidnil ho Mirco Adasta.

„Ale my...“ Posadil se a rychle se ohlédl. Na obrazovkách i za glassi tovými skly přímého pozorování vi děl jen čern kosmu. Pouze detektory prozrazovaly, že je v ní i něco víc než jen to děsivé nic.

„GILGAMEŠ stojí vedle nás,“ řek la Sibyll Nordenová. „Do hangáru jsme se nedostali.“ , V Bechnerových očích se opět roz svítila fanatická světýlka. Vnitřní ne klid pudil hlavního reportéra Terrania News Reportu dál a dál.

„Záznamy na obrazovku, ‘vyjel na Sibyll. „Musím vidět, co se stalo s Persií.“

„Nic,“ řekl Adasta. „Nic, co bychom mohli dokázat.“

Gloom jen prudce mávl rukou. „Persia vnikla do trupu tě obří lodi. Přece se mi to nezdálo, kruci!“

„Taky jsme to viděli,“ ozvala se Si- byli.

„Nebo si aspoň myslíme, že jsme to viděli,“ nadhodil Adasta. „V paměti nic takového totiž není.“

Bechner se na něj podíval, jako by pochyboval o jeho zdravém rozumu. Sáhl do řízení a opět nastavil kurs.

„Stalo se, stalo,“ zavrčel. „Zkusí me to podruhé, ale tentokrát chci, aby nahrávání běželo bezvadně.“

Hologram zvětšeného GILGAME SE byl působivý. Pentagondodekae dr se v místnosti vznášel jako model z litiny, tajuplně a zdánlivě nepřístup ne.

„Zatím sem už dorazily určité všechny stanice,“ konstatovala Si- byli. „Napočetala jsem třiačtyřicet lodí. GILGAMES všechny přitahu je jako lampa můry.“

„To jsi řekla moc hezky,“ vysmíval jí se Bechner.

„Můžeš to použít v příštím komentáři,“ opáčila pohotově. „Dám ti to zdarma.“

Bechner se díval na hologram a tu ho překryl jakoby mléčný závoj. Za mžoural, protřel si oči, podíval se znovu, a skutečně tomu tak bylo.

, nějaké energetické emise,“ ozvala se Sibyl. „Hodnoty se ještě nedají...“

„To je od štítu,“ usoudil Bechner. „GILGAMES zapnul ochranné pole.“

„Syntron propočítává kapacitu.“ Sotva to dořekla, už mí obrazovce naskakovala čísla.

Bechner jen vydechl překvapením. „Impozantní! Ve srovnání s tím je štít PAPERMOONU mýdlová bublina.“ Mirco Adasta začal ze záběrů GILGAMEŠE připravovat spot. Bechner

zatím uvažoval nahlas. Přál si aspoň jednou životě mít nějaké paranormální vlastnosti, pokud možno ihned, aby se dostal do této tajemné lodi.

„To není jen lokální kolorit, tohle s týká celé Galaxie,“ zabručel.

„Nejsi teleporter,“ připomněla mu Sibyll a dodala: „Naštěstí.“

„Jak to?“

Atraktivní mladá žena jen pokrčila rameny.

„Třeba tím chce říct, že by si pak musela ložnici chránit podobně silným polem,“ podotkl Adasta.

„Rhodan navázal spojení s PA PERMOONEM!“ vykřikla Sibyll.

„Pusť to, dělej! Určitě se bude mluvit o Trokanu, o Camelotu!“

„Nic,“ řekla rozpačitě Sibyll. „Asi je to zakódované, nebo co. Slyším jen šumy.“

Gloom to komentoval velice nevybíravými slovy. „A co je se spotem?“ vyjel na Adastu.

„Zpracoval jsem pět minut. Ze Země mám souhlas přerušit vysílání. Spojení máme, takže...“

Gloom Bechner si olízl rty, uhladil si knírek — a usmál se. Text si připravovat nemusel, byl mistrem improvizace.

„Jsme na příjmu,“ kývl na něj Adasta. „Tři, dva, jedna, vstup!“

„Tady je opět Gloom Bechner, Ter rania News Report. Kdekoli je naše holovize, ať teprve vstáváte nebo už máte za sebou pracovní den, TNR vám přináší absolutní informace. A uvědomte si, že i když stojím vedle vás v koupelně, nevidím vás. Gloom Bechner je vaším životním druhem

— nevtíravým, vždy přítomným a především informovaným. Vysíláme živě z ohniska událostí na okraji Slu neční soustavy. PAPERMOON se přiblížil k velké cizí lodi...“

Postupně se rozsvítilo asi deset monitorů a na každém byl vidět nehybný pentagondodekaedr z jiné perspektivy a s logem jiné stanice. Jeden z reportérů zase srovnával GILGAMESE s bitevními loděmi třídy GALAXIS a připomněl bývalé vlajkové lodi Perryho Rhodana a Solárního flotily - CRESTA III, CRE STA IV a CRESTA V. I tyto staro bylé kulovité lodi s prstencem měly impozantní průměr dvou a půl kilo metru. Ale koho teď zajímaly takové historické vědomosti? Důležité bylo jediné to, co přinese budoucnost.

Gloom Bechner se nedal rozptylovat. Ale zatímco mluvil, myšlenky se mu už točily kolem exkluzivity reportáže TNR. Jestliže GILGAMESE ukazují všichni, pak pouze zůstávají v průměru. Tak to tedy ne!

×

×

×

Bruno Drenderbaum si zabořil ruce do kapes černého fraku. Lehce se hrbil, takže nevypadal ani na svých sto šedesát pět centimetrů. Stál vedle Cistola Khana a usmíval se.

Hodně lidem, se kterými se setkal, dělalo potíže brát ho vážně. Mnozí si ho rovnou zařadili do určité příhrádky. Ale ti, kteří nebyli se vším hned hotovi a navíc byli trochu vnímavější, cítili při dalším pohledu, jak jim běhá mráz po zádech.

Drenderbaumova blízkost jim byla nepříjemná, jako by se jim nitro čas tečně převrátilo naruby. Tento pocit, který si nikdo nedokázal vysvětlit, však velice záhy zmizel.

Bruno Drenderbaum byl empat, o čemž věděl pouze Cistolo Khan. Ne uměl číst myšlenky, ale jasně cítil, jaké pocity vedou jeho protějšek, zda je mu nakloněn přátelsky nebo ne.

Momentálně registroval Khanovu rozpolcenost. Komisař kolísal mezi nejistotou a hněvem a nejráději by všechno uvedl do pohybu, jen aby konečně přišel na tajemství Camelotu. Ale zákony, které zastupoval, mu v tom bránily.

„Ptal jsem se počítače NATHA NA,“ řekl tiše Drenderbaum. „Ale ani on nezná pojem Meganonova vlna.“

„Víš ale o té údajné deformaci pěti rozměrného prostoru?“

Empat zavrtěl hlavou. Vnímal, jak je Khan stále zmatenější. Má Camelot skutečně rozhodující technický náskok? Od Perryho Rhodana a ostatních Nesmrtelných by se to dalo čekat. A jestliže tomu tak skutečně je, uvažoval, pak je možné, že Rhodan a jeho lidé by na Trokanu pořídili mnohem víc než všichni pozemští vědci.

„Měli bychom se zeptat Mylese Kantora,“ navrhl. „A ještě, někoho chytrého na oběžné dráze kolem Trokanu.“

Kantorovo spojení se zmizelými nositeli buněčných aktivátorů bylo po celá léta veřejným tajemstvím. Byl však i nadále jedním z nejschopnějších vědců lidstva a nutil tak První Pozemšťanky i komisaře k ústupkům.

Odpověď z Titanu v otevřeném textu přes hyperkom byla jednoznačná. Drenderbaum přesto cítil, že se Khan utopí v záplavě pochyb.

„Žádná zkreslení na pětidimenzionální úrovni nebyla zjištěna,“ odpověděl lakonicky Kantor, „Máte podezření na možné hypertřesení?“

Prosím bližší definici otázky.“

„On to ví,“ procedil Khan mezi zuby. „Dobře ví, o čem mluvím. Ale dělá ze sebe blbce.“

Krátce nato přišla odpověď z průzkumných lodí kolem Trokanu. Ani vědci nenaměřili nic, co by svědčilo o nějakém zkreslení hyperenergetické oblasti.

„Takže jsme v koncích,“ konstatoval Drenderbaum.

Posádkám několika novinářských jetů, které se zpočátku až příliš při blížily ke GILGAMESI a teď se opět stáhly do uctivé vzdálenosti, se ne vedlo jinak. Zástupci mnoha mediálních gigantů úporně vyžadovali od Cistola Khana informaci o Rhodanových cílech, o původu GILGAMEŠE, a zda vláda hodlá skutečně jen tak nečinně čekat.

Cistolo Khan odpovídal mlčením, za což si v některých zprávách vysloužil těžké výčitky. Komentáře mířily většinou pod pás.

Míra přetekla teprve tvrzením, že Cistolo Khan a Perry Rhodan se spolčují s Ayindy z arresa, kteří hodlají během 80 let dobýt Mléčnou dráhu, nastolit diktaturu a rozšířit své impérium. Fatální byla pseudoiogika, s níž média toto tvrzení interpretovala. Podle nich Ayindové vědomě vyvolali krystalizaci Marsu, aby jej mohli vyměnit za Trokan. Dostali tak trojského koně k branám Země. Co se dělo za izolace Trokanu? Určitě se brzy objeví mocné ayindské flotily a zahájí útok. Rhodan se objevil včas, aby si vyžádal od Moiry moc a ukolébal Pozemšťany v pocitu falešného bezpečí.

„Tohle je výplod chorého mozku,“ prohlásil zděšeně Drenderbaum.

Další tři stanice tento nesmysl pře vzaly, což svědčilo o tom, že se snaží vytlouct z vypjaté situace kapitál. Pouze jedna stanice vše dementovala a vyzývala ke klidu a rozvaze.

„Muž jako Rhodan se nikdy nepo staví proti lidstvu,“ hřímal Gloom Bechner. „Za všechna ta tisíciletí, kdy se on a jeho druhové zasazovali o blaho našich předků, byl lepším Pozemšťanem, než bude kdykoli kdokoli z nás. Perry Rhodan opustil dobrovolnou izolaci,

protože ví, oč na Trokanu jde. Pomůže nám vypořádat se s nebezpečím, která se zrodila pod ochranou časosběrného pole.

„Snad si Bechner nemyslí, že se tak hle od Rhodana dozví něco víc?“ di vil se Khan. „Je to tak očividné, že...“

„Ze má skoro opět vyhlídku na úspěch,“ dokončil Drenderbaum.

Khan jen mávl rukou. U Rhodana určitě ne. Kdo je to Gloom Bechner, že si troufá vydírat Rhodana tak při mitivním způsobem?

„protože ví, oč na Trokanu jde.“ Komisař byl s médii už dlouho na

válečné noze. Mohli za to reportéři, kteří si mysleli, že si polopravdami a znásilňováním faktů získají slávu. Nebo si namlouvali, že mohou běh událostí nějak ovlivnit.

Vzpoura v gorleemských dolech, krvavé snahy odtrhnout se od Ligy a přidat se k Fóru Raglund... Dnes už existovaly nezvratné důkazy o tom,

že média podporovala boje značný mi finančními prostředky. Jen proto, aby rozšířila svůj vliv.

Jednoho dne, proběhlo Khanovi hlavou, člověk zahubí člověka. Svíral rty a díval se na panoramatický holomonitor. Dvě korvety se marně snažily vytlačit jeden space jet z blízkosti GILGAMESE. Nikdy s nepoučí.

Dren přepnul na dvourozměrný monitor. Diagram ukázal, že space jet se s maximálním energetic kým úsilím snaží navázat spojení s GILGLAMEŠEM.

„To je PERSIA,“ vysvětloval. „Registrovaná u TNR.“

Jako by vyslovil heslo. Před Khanem se rozsvítila hyperkomová holoprojekce.

„Bechner?“ podivil se komisař.

Reportér uznale pokýval hlavou. „To že mě znáš, Cistolo Khane, mi usnadňuje přednést prosbu. Musíš mi zařídit spojení s Rhodanem. Vášně může zklidnit pouze autorizovaný rozhovor s ním.“

Hovořil o prosbě, a současně říkal musíš. Khanův rozmrzlý výraz ne mohl přehlédnout.

„Jaké vášně?“ zeptal se komisař. „Představitelů sedmé moci?“

„Už jen těch patnácti miliard občanů Země.“

Khan se na Bechnera pronikavě podíval. „Jak se ti vůbec podařilo spojit se semnou přímo bez centrály?“

„Znám takovou fintu. Ve vypjatých situacích je třeba vědět, jak obejít překážky.

„Tvoje triky mě však nedonutí, abych jednal proti své vůli. —Syntrone, přerušit spojení a zabránit jeho znovunavázání.“

Cistolo Khan zavřel oči a opřel se. Poté udělal, co měl udělat už dávno: ukončil tu legraci na dráze Pluta.

„Prohlašuji stanoviště GILGAMEŠE stejně jako planetu Trokan za uzavřenou zónu. Týká se to prostoru v okruhu deseti světelných vteřin. Osoby, které tuto hranici neoprávněně naruší, musí počítat s trestními následky. Pozorovací sondy ať se okamžitě stáhnou. Cistolo Khan, komisař LSP.“

×

×

×

Novináři se stáhli. Cistolo Khan se však nemohl zbavit jakéhosi nepříjemného pocitu.

Nebylo snadné zhodnotit situaci. Trokan byl a zůstával cizí planetou – a přirovnání k trojskému koni se nemíjelo účinkem. Pochyby byly stále mučivější. Khan si říkal, jestli jednal správně, když dal vědcům Ligy šanci zkoumat události kolem Trokanu a na něm. Tohle však nebylo otázkou kvalifikace nebo důvěry, ale naléhavým politickým požadavkem.

Kdyby dal přednost neznámým vědcům z Kamelotu před svými lidmi, znamenalo by to bezpečně konec jeho kariéry. Jeho hlava by padla první. Potom by Spojený parlament shodil vinu i na První Pozemšťanku, stejně jako na ředitelku Služby Giu de Moleonovou. Už jen proto, že se jí dosud nepodařilo sehnat žádné informace o projektu Kamelot, o Perrym Rhodanovi a ostatních nesmrtelných.

V GIGLAMEŠI mohli nakrásně čekat schopní vědci, ale Cistolo Khan jim mohl povolit vstup, teprve až selžou ostatní. Nebo kdyby nastalo velice akutní nebezpečí.

Sluneční soustava byla od zániku pole kolem Trokanu v ustavičné bojové pohotovosti. Ale těžce vyzbrojené kosmické pevnosti se orientovali na vnějšího nepřítele — ani NATHAN nebral dostatečně v potaz, že by jednoho dne mohlo vyvstat nebezpečí zevnitř. S takovou situací nikdo nepočítal.

Spoj mě s GILGAMEŠEM požádal Estel Marobarovou. „Kód LSP, priorita jedna.“ . ‘

Perry Rhodan na zavolání zřejmě čekal, protože ho nijak nepřekvapilo. „Slyším, Cistolo Khane,“ řekl.

, To, co ti řeknu, se ti nebude líbit, Pozemšťane.“

Rhodanovi se krátce zaleskly oči. Oslovení Pozemšťane znamenalo sympatie.

Jako by se komisař už předem omlouval. Znělo to zhruba tak, jako by řekl Tuším, že máš ty správné specialisty, ale nemůžu jejich pomoc přijmout. Mám politicky svázané ruce, momentálně nemůžu potřebovat nějaké vnitřní sváry.“

„Nepovolíš GILGAMEŠI let na Trokan,“ hádal Rhodan. „Nebudu protestovat, ale budu tady čekat, až jednou naši pomoc přece jen přijmeš.“

„Myslíš si, že ji budeme potřebovat?“

Nesmrtelný pokrčil rameny.

„Jsem rád, že to vidíš takhle,“ řekl komisař. „Velice nerad bych dělal něco proti příteli.“ Podíval se Rhodanovi do očí. A to, co v nich četl, ho naladilo optimisticky. Perry Rhodan je i nadále přítelem lidstva. Jinak by se neobjevil v soustavě zrovna teď.

×

×

×

PAPERMOON přešel během něko loka minut na nadsvětelnou rychlost. Mířil k vnitřním planetám. Cistolo Khan vyrazil k Trokanu. Možná chtěl být první, kdo vstoupí na ar svět.

Už sedmdesát let obíhal tento cizí svět kolem Slunce a dosud nebylo možné na něj vstoupit. Vlastně to bylo nepředstavitelně, přesto však se jednalo o pravdu — dar Ayindů, který byl přijat s jedním usměvavým a s jedním plačtivým okem. Protože Po zemšťané nemohli v podstatě dělat nic jiného, než jej přijmout.

Trokan pocházel z arresa, z „druhé strany“ vesmíru. Strangeness , která

na něm lpěla, zamezovala jakémukoli pokusu o jeho průzkum. Spotřebovaný svět — to nejhorší, co mohli za starý známý Mars vyměnit.

O půlnoci 8. dubna 1218 NOL, sko ro na poslední chvíli, než by smrtelné záření krystalizujícího Marsu za sáhlo i Zemi, vyměnil ayindský projekt Adopce Mars za Trokan.

„Už to mám vykřikla Sibyll Nordenová. „Mám znění posledního hy perkomu mezi Khanem a Rhoda nem! Nebudeš tomu sice věřit, ale oba jsou zajedno. Tady jde o víc než tušíme.“

„To by taky byla bomba.“ Mirco Adasta právě dotestoval minikameru. „Tohle konkurence ještě určitě nemá.“

„Jaký kód?“ zajímal se Gloom Bechner. , „LSP, priorita jedna?“

Přikývla.

Když Gloom Bechner jen mávl rukou a řekl: „Na to zapomeň, Sibyll,“ zatvářila se zklamaně.

„Ale proč?“

„Proč?“ opíchl se po ní. „Protože bychom tím prozradili, že známe kód. Co bychom z toho měli?“

„Publicitu.“

„Dej mi ten text.“

Přelétl fólii očima a potom řekl:

„Bohužel to nestojí za to. Jestli Cis tolo Khan s Rhodanem sympatizuje nebo ne, to je věc výkladu. Na senzaci je to zatím málo.“

„Takže to byly zbytečně vyhozené prachy,“ poznamenal Adasta. „Ani z toho pokusu o vniknutí do GILGA MEŠE nic nebylo.“

„Jsi prima kameraman, Mirco, ale neumíš myslet nově. Finančně jsme na tom lépe, než si myslíš.“

„To je dobré vědět,“ řekla ironicky Sibyll Nordenová.

Bechner předstíral, že ji neslyší. Jakmile šlo o nějaké příplatky, slyšel v lepším případě pouze na jedno ucho. Větší peníze budou, až se do stanou na špičku TNR.

„Co udělají kolegové? Připomínají mi vyhladovělé hyeny. JeYiže tím si sledovanost nezvýšíme. Jak se odlišíme od té masy?“

„Aktuální reportáží o Trokanu. Dál kové záběry přece musí. .

„Zapomeň na vzdálenost!“ ,Gloom Bechner luskl prsty. „Jestli je něčím můžeme trumfnout, pak jediné reportáži přímo z Trokanu

„Je to zakázaná zóna,“ připomněla mu Sibyll.

Bechner se zavrtal malíčky v uších. „Nějak špatně slyším,“ vzdychl si. „Říkala jsi snad něco?“

„Nic důležitého.“

„Takže jsme se dohodli. Ale kdy by přece jen někoho z vás napadlo, že by si vystoupil..

„Bereme to přes Zemi?“ podivil se Adasta.

Bechner zavrtěl hlavou. „Zbytek bys došel samozřejmě pěšky. Je to jen pár světelných minut.“

„Houby,“ odfrkl si Adasta. „To mě radši unes na Trokan.“ Hlas mu zněl

zastřeně, odkašlal si. „Myslíš, že kolem těch průzkumných lodí proklouzneme?“

×

×

×

Těsně před nadsvětelným manévrem PAPERMOONU se hyperkomem ohlásil Myles Kantor. Hubený. a kostnatý obličej s velkýma očima a hus tím obočím zaplnil celý hologram. Vteřinu se na komisaře zahleděl a potom si. odhrnul pramen vlasů z čela.

„Ještě jednou jsem přemýšlelo tvém dotazu, Cistolo Khahe,“ začal váha vě. „Měli bychom se pobavit podrobněji.“

„O Meganonově vlně?“

Mylesovi komisařův číhavý podtón neunikl. „O tom ti nemůžu nic říct.“

„Pak je to ztráta času.“ „Třeba se mýlíš..

„Jak tomu mám rozumět, Mylesi?“ „Lépe si o tom promluvíme osobně, na palubě PAPERMOONU.“

Cistolo Khan jen krátce přikývl. Bylo to překvapivé, ale vyhovovalo mi to. Myles Kantor platil stále ještě za nejdůležitějšího vědce lidstva, možná přece jen řekne něco o Rho danovi a GILGAMESI. Mezi čtyřma očima

Myles dorazil za necelé dvě minuty transmitterem. Krátce nato zaktivovali metagravitační vortex a loď přešla do hyperprostoru.

Myles byl bledší než jindy. Vypadal, jako by naléhavě potřeboval spánek. Hlas měl tichý a zdrženlivý zněl jako. něžné bublání potůčku.

„Problémy s Trokanem se daly očekávat. Počítám s tím už léta.“

Na Trokanu proběhla evoluce závratnou rychlostí. Za pár desítek let standardního času prošla bývalá ar chivní planeta Ayindů vývojem sta milionů let a během několika hodin na ní vznikla civilizace.

, jsi se mnou mluvit, Mylesi, a já tě napjatě poslouchám,“ začal komisař. „Můžu tě ujistit, že nic z toho co se tady řekne, neopustí tyto stěny. Na co tedy přišli n Camelotu? Urči tě na něco převratného.“

„Lituji. Cistolo Khane..“

„Očekávám odpověď.“

„Kterou nemůžu dát. Jsem tady. protože potřebuješ dobrou radu, kte rou by neměl slyšet každý. Média se navzájem předstihují a za vším větří senzaci.“

„Jakou radu, Mylesi?“

Voskově bledá tvář lehce zrudla. Takhle rozrušeného Mylese komisař ještě neviděl.

„Dej souhlas, aby výsadekový člun mohl přistát na Trokanu.“

„Proč?“

„Je to důležité.“

„Poslal tě Rhodan?“

„Uděláš chybu, Cistolo Khane. jestli mou prosbu odmítneš.“

„Jestliže mi někdo zadržuje infor mace,“ řekl protáhle komisař, „které potřebuji k rozhodování..

„Víc ti neřeknu.“

Ve srovnání s Kantorem byl Khan učiněný obr. Když položil vědci ruce na ramena, mohlo by se zdát, že Mylese zaboří do zem

„Apeluji na tvou loajalitu k Zemi, Mylesi,“ řekl naléhavě. „Co vědí vědci Z Camelotu?“

Kantor mu ruce shodil. „Výsadko vý člun GILGAMEŠE by přece ne byl státní aféra, Cistolo.“

Krátký let nadsvětelnou rychlostí skončil. Na panoramatickém holo gramu se čtvrtá planeta jevila jako zploštělá šedozelená koule. Jen lehce ji zakrývala mračna.

Trokan byl stejně jako starý Mars světem bez moří. Měl stejnou i dráhu a pětadvacetidenní den. Měsíce však tento archivní svět nikdy neměl.

Při pohledu z PAPERMOONU se Slunce napůl skrývalo za planetou. Jeho svit pronikal tenkou atmosférou jako prizmatem a rozpadal se na barvy spektra.

„Měření je prakticky hotov hlá sil Bruno Drenderbaum. „A ještě něco... Na Trokanu nic nenasvědčuje je nějakému nebezpečí. Obyvatelstvo žije ve městech v jakž takž úrodném rovníkovém pásu.“

„Humanoidní?“ zeptali se Khan a Kantor jedním hlasem.

Drenderbaum neodpověděl. Na místo toho přehrál záznamy, které dostal od vědců z oběžné dráhy. Obrazy ukazovaly ploché nezdobné budovy, výřezy měst, které bujelo na povrchu jako rakovinný nádor.

Domy byly přesněji řečeno chýše — pokřivené některé se o sebe opíraly.

„Kultura, jejíž vývoj odpovídá zhruba devatenáctému století na Zemi,“ poznamenal Myles Kantor.

Na to Khan nic neřekl. Bez počítání že by jen nerad určoval nějaké stáří. Jeho zájem o pozemské dějiny začínal až od roku 1971 starého letopočtu, kdy člověk poprvé vstoupil na Měsí. Perspektiva se měnila, záběry teď přicházely ze špionážní sondy, která prolétávala atmosférou. Kondenzovaná vodní pára přechodně zakryla výhled. Plochá horská pásma - Trokan byl velice starý svět — se střídala se stepmi. Pralesy jako dříve na Zemi zde zřejmě nebyly. Ale i to bylo relativní. Co znamená pár tisíc čtverečních kilometrů ve srovnání s celým povrchem? Zlomky jednoho promile.

Ačkoli Cistolo Khan Mars nikdy neznal, cítil, jak se ho zmocňuje stesk, když výřez ukázal tenký pruh stínu, který se jako přímka táhl až k nesmírně vzdálenému obzoru.

Podrobnosti se pro krátký soumrak daly těžko rozpoznat. Teprve když se optika přepnula na infra, objevily se dvě souběžné linie.

„Koleje,“ konstatoval Myles Kantor. „Dopravní spojení mezi městy se děje parními stí

Cosí se tam pohybovalo a počítač to zvětšoval. Těleso vyzařující teplo se proti pozadí rýsovalo jen nejasně,

ale zdálo se že se pohybuje na čtyřech tenkých končetinách.

Tvor přecházel u kolejí už nějaký čas. Možná hlídač na trati. Počítač dodal informace o jeho velikosti. V kohoutku měl jen něco málo přes metr. Tvor se náhle zastavil a sklonil se nad kolejí.

„Oukej,“ řekl Cistolo Khan; „Jak starý je ten záběr?“

„Aktuální,“ odpověděl Drenderbaum. „Pár desítek sond prozkoumává Trokan podle zadaného rastru, jen jsem se namátkou zapojil.“

Syntron vytvořil trojrozměrný model. Váha 75 kilogramů, svalnatá konstituce...

Obraz se ztrácel. Tvor prve zřejmě vyzařoval mnohem víc tepla než obvykle. -

„Život na Trokanu se musí přizpůsobit,“ vysvětloval Myles Kantor. „Za časosběrného pole vládlo stálé přitížení a setrvalé teploty kolem devíti stupňů. A to miliony let. Nejdříve vzniknou klimatická pásma. Ode dneška může být přes den tepleji, v noci může teplota místy klesnout pod nulu.“

Obraz se zatím zjasnil a bylo zřejmé, že onen tvor nezjišťuje nějakou závadu na trati, ale hledá tam trávu. Potom sebou trhl a během několika vteřin odcválal do stepi.

Drenderbaumovi škul bl koutek. „Takhle může docházet k mýlkám,“ řekl tiše. „Bylo to jenom něco jako antilopa. Možná očekáváme příliš.“

„Hledáme něco naprosto jiného a na konec zjistíme, že naši nevlastní sourozenci prošli stejným vývojem jako lidstvo. Pak by se nám ale měli po dobat.“

„Ne tak docela,“ namítl Myles Kantor. „S dvanáctiprocentním obsahem kyslíku má Trokan velice řídkou atmosféru. Kromě toho jsme za tím neviděli skoro žádné vodní toky.“

„To znamená, že se jejich těla musí nějak chránit proti nadměrnému odpařování,“ pokračoval Drenderbaum. „Třeba tlustou, zrohovatělou kůží. Nebo mají šupiny. Měli by mít větší plíce a hrud.“

„Nikoli nezbytně,“ řekl Cistolo Khan. „Co když funkci plic přejala pokožka?“

„Vnějšími plícemi je každý živočich zranitelnější,“ nesouhlasil Kantor.

Khan jen krátce přikývl, aniž po řádně vnímal, co vědec říkal. „Jak jsi je nazval, Bruno?“

„Jako ta zvířata?“ zeptal se Drenderbaum zmateně.

„Trokance.“

Drenderbaum pokrčil rameny. „Vím já... Myslím že jsem řekl Ne vlastní sourozenci, ne?“

„To jsi udeřil hřebík na hlavičku. Ze na to ještě nikdo nepřišel!“

„Někdy se zakopne o naprosto zřejmé věci,“ říkal Myles Kantor jakoby pro sebe.

„Pozemšťané adoptovali Trokan. Museli je adoptovat. V tom případě jsou Trokanci skutečně naši mi nevlastními sourozenci.“

„Zaměřili jsme energii!“ zvolal někdo. „Něco letí na Trokan.“

„Na obrazovku!“ zareagoval ihned Khan. „Vzdálenost?“

Na obrazovce se však neukázalo zřetelně nic.

„Už nic,“ odpověděli mu. „Negativní.“

„Jak je to daleko?“

„1,2 milionu kilometrů.“

Takže v uzavřeném pásmu. Ale zároveň příliš daleko, než aby šlo o špičkovou sondu.

„Skenujte pásmo! Průzkumné lodi se zúčastní pátrání.“ Khan ani nevědě, proč tomu přikládá takovou důležitost. Byl to jen takový pocit, nic víc, ale tento pocit mu říkal, že se blíží malér.

„Zopakujte záznam.“

Zachytili jen slabý impuls, navíc z neznámých důvodů zkreslený. Pod le syntronu se s devadesátiprocentní pravděpodobností jednalo o emise pohonu. Někdo se pokoušel porušit

nařízení a protiprávně se přiblížit k Trokanu. Cistolo Khan byl zklamaný, ale zároveň v něm narůstal vztek.

Energetické zkreslení vyšlo z deflektorového pole, které bylo z jakéhosi důvodu nějaký ten zlomek vteřiny propustné. Korektura zřejmě vyvolala interference. Propočet ukázal, že se jedná o loď velikosti výsadkového člunu.

Komisař se upřeně zahleděl na Mylese Kantora. Vědec poněkud znejistěl. Zmateně se díval na obrazovku a vyhýbal se Khanovu pohledu.

„Chápu,“ řekl Cistolo Khan řezavým hlasem. Náhle se naprosto změnil. Už před ním nestál nejgeniálnější pozemský vědec, ale človíček, který se ho pokoušel obejít. A to bylo něco, co se mu nijak nelíbilo.

„Přišel jsi na palubu, abys nám za bavil, co?“

„Nerozumím ti,“ špitl Kantor.

„Chtěl jsi po mně souhlas s přistáním člunu na Trokanu. A když jsi, ho nedostal, Rhodan se do toho pustil na vlastní pěst. Pod ochranou deflektorového pole je to hračka. Skoro.“

„To by Perry nikdy neudělal!“ ohradil se okamžitě Kantor. „Ty ho neznáš, ale..“

„Jen mluv klidně dál,“ vybídl ho komisař. „Rád si to poslechnu.“

„Perry nemá zapotřebí, aby tam vnikal jako nějaký zloděj. Když bude chtít přistát na Trokanu, přistane tam naprosto veřejně s GILGAMESEM a nikdo mu v tom nezabrání.“

„Zajímavé,“ prohodil Khan. „Technické možnosti této lodi mě velice zajímají.“

Bruno Drenderbaum si decentně odkašlal. Zatím zadal syntronu něco lik dotazů a výsledek se mu ukázal ve dvou srovnávacích diagramech. „Rhodan se skutečně drží pořád zpátky,“ řekl. „Jedná se o space jet, který pod ochranou deflektorového pole...“

„Kdo?“ vyjel na něj netrpělivě komisař a prsty se mu rozběhly po klávesnici. Spojoval se se všemi dvěma a čtyřiceti průzkumnými loděmi nad Trokanem. Ale hned nato vše přerušil a praštil pěstí do stolu.

Na panoramatické obrazovce se mu ukázal půlkotouč planety. Noční strana. Naprostá tma. Nic nenavrhovalo čovalo tornu, že by na Trokanu existoval inteligentní život. Žádný svit nočních metropolí, o laserových bateriích, které čarují do mraků kýčovitě reklamy, ani nemluvě.

Khana upoutal narudlý záblesk, čára jakoby nakreslená ostrou jehlou. Stopa ionizované molekuly vzduchu přicházela od severu a zabočila krov níku. Tohle nebyl nějaký meteorit, který shořel v atmosféře. Kdepak! Teď už ten space jet nezastaví.

Další zaměření energie. Jen dva tři kilometry nad povrchem začal brzdný manévr, a pak se loď PAPERMO ONU ztratila.

Oba diagramy na monitoru byly nachlup stejné. Neexistují dva naprosto identické otisky prstů, a totéž platí o frekvenčním vzorku pohonů kosmických lodí. Syntron vyfiltroval hlavní linie. Až na nepatrné maličkosti se překrývaly. Odchylinky způsobilo bezpochyby deflektorové pole.

„Co je to za loď?“ zeptal se Cistolo Khan nedočkavě.

„Její frekvenční vzorek máme nahodou v archivu,“ odpověděl Drenderbaum.

Khan zvedl obočí. Nic víc.

„Je to PERSIA, reportážní jet Terrania News Reportu,“ odpověděl Drenderbaum.

„Gloom Bechner!“ Komisař ze sebe to jméno vyrazil jako kletbu. Bušil si pěstí do dlaně. „A zrovna on! To jsme si nasadili pěknou veš do kožichu!“

Zpráva o GILGAMEŠI byla venku

— tajuplná a strhující, s obrazovým materiálem, který z Rhodanovy lodi udělal senzaci. A protože Gloom Bechner neměl dostatek faktů, nechal se kolegy přesvědčit, aby hrál na city.

Záběry Mirka Adasty byly menším uměleckým dílem. Dokázal propojit velikost lodi s nekonečnou šíří vesmíru. Loď na věky? K tornu hmátl do archivu po vhodné hudební kulise. Nádech bezčasové vznešenosti. Přílišné množství slov by rozbilo atmosféru.

„Krása,“ řekla Sibyll Nordenová. „Prostě krása.“

Gloom Bechner se na ni podíval tak podivně, až se polekala co zase řekla špatného.

„Diváky tím na pár hodin utěšíme, ale pak jim musíme dát něco hutnějšího.“

„A co romantika?“

Sibyll myslela na noc s Gloomem.

Choval se stejně cílevědomě jako v práci. Dobývání dalších trhů, říkal i při tom.

Zatraceně, ona přece není nějaký bezejmenný objekt, který si někdo vytáhne na čtvrt hodiny z police, aby mu poskytl služby. Ona sama si přece rozhoduje co chce a...

Gloom Bechner ji zadržel za ruku. „Co se tak vzrušuješ, děvče? Co si podle tebe naši diváci představují jako romantiku?“

Vzpurně pohodila hlavou. „Určitě ne to, co si představuješ ty.“

„Nýbrž?“

Zhluboka se nadechla. „Touhu po dálkách, poázracích stvoření. Kolik lidí stojí v noci u oken a dívá se na hvězdy? Vědí, že se v životě ne dostanou dál než na orbitální stanice, maximálně na Měsíc. Ale zároveň vědí, že je tu něco víc, cítí jak vnitřní neklid, který si nedovedou vysvětlit je to pučení objevit něco nového, totéž pučení, které lidi v dávno věku hnalo ve skořápkách na moře. Romantika je nové nebe, které září neznámými barvami. Vykročit na cizí svět, dýchat exotické vůně.“

Díky snům, Gloom, je pro mnohé lidi život ‘nesitelnější. Nepočítají v tisících světelných letech. Vzpourey v gorleemských dolech jim jen dokažují, jak těsné kleci pudů a konvencí tráví svůj všední den. Romantika je dobrodružství, pocit, že jsi při tom, že to prožíváš. A ne ty věčné mordeny a zabíjení, ekologické katastrofy a hospodářské krize.“

Cím déle mluvila, tím více se rozohňovala a přehlédla, jak se Bechnerovi zabýskalo v očích.

„Příští týden uděláš komentář,“ řekl.

Nevěřicně na něj vytřeštila oči.

„Všechno co jsi právě řekla, nabídneme divákům. Trokan je synonymum pro dobrodružství a panenskou přírodu, svět, jakému není rovno. — A teď konec debaty.“

PERSIA opustila hyperprostor v pásu asteroidů a blížila se k Trokanu pětiprocentní světelnou rychlostí. V momentální fázi Bechner raději obětoval čas, než aby na sebe upozorňoval zbytečným brzděním nad planetou.

Deflektorové pole, přídatný agre gát, který jinak používala pouze flotila Ligy, mělo sem tam nějakou tu mouchu. Ani pro Bechnera nebylo snadné zachránit vyřazený agregát před recyklací. Vždy a všude existovalo několik lidí, kterým dosud dlužil laskavost...

Zakázané pásmo...

Impulsy zaměřovačů se absorbovaly. Pár úzkostných minut a potom nic.

„To by bylo! Jsem zvědav, jak naši noví sousedé vypadají.“

„Určitě ne jako ty,“ vzdychla si Si- byli.

„Ze by Amazonky?“ pravil Bechner s nadějí v hlase.

Dál snižoval rychlost. Trokan vy růstal z anonymity hvězd a stával se zněj srpeček. Ozvalo se staccato jas-

ných tónů — akustický převod dalších zaměřovacích impulsů. Deflektorové pole skvěle fungovalo.

„Je ti jasné, že Khan po nás půjde?“ nadhodil Adasta. „PAPERMOON je už na oběžné dráze.“

„Už před lety jsem si zvykl na to, že jen málokdy můžeme pracovat nerušeně.“ Bechner si nervózně hryzal ret. „Cistolo Khan bude zuřit, ale nebude mu to nic platné. Máš kom pletní výstroj?“

Adasta přikývl. „Od mobilní vysílačky po translátor.“

Milion dvě stě tisíc kilometrů před Trokanem museli upravit kurs. Sibyll zároveň zaregistrovala zaměřovací impulsy. Zakázané pásmo kolem Trokanu bylo skutečně dobře stráženo.

„Myslíš, že nás zaměří?“

„Neřekl bych.“

Bechner opět zvýšil rychlost. PER SIA se řítla k Trokanu rychleji, než měli v úmyslu. Proletěla kolem PAPERMOONU a příliš rychle se vnořila do trokanské vnější atmosféry.

Slunce stálo na vteřinu těsně nad horizontem. Povznášející pohled...

Gloom Bechner si uvědomil, že budou možná prvními lidmi, kteří stanou na Trokanu. Malý krok pro mě, ale velký krok pro TNR. Na tváři se mu rozehrál vyzývavý úsměšek.

Space jet se řítil k pásu rovníku a k noční zóně.

„Ani ta nejlepší ochrana před za měřením nám nepomůže, pokud tu uděláme ohňostroj.“

Sibyllina výčitka zasáhla do živé ho. Ale bylo už pozdě zastavit žhnoucí pruh ionizovaných plynů.

„Skenerové impulsy z PAPERMOONU!“

A je to! Horizont se ocitl mezi PER SII a vlajkovou lodí. Bechner prudce navedl jet nad lehce zvlhčenou step. Zvedal takový víchř, že zvířil prach a suchou trávu sto metrů nad zemí. Nedá se nic dělat. N Khanovi po chopové přistanou, musí si najít dobrou úkryt. Všechno ostatní bylo až na druhém místě.

Ohledávač reliéfu ukazoval nehosinnou krajinu. Viděli osamělé polo rozpadlé dvorce, patrně už desítky let neobývané.

Desítky let?

Podle standardního času to byly v nejlepším případě minuty. Za dobu, kterou potřeboval, aby se ráno vymo tal z postele a přešel do studené sprchy, se na Trokanu rodily generace. Nepředstavitelné! Kdyby nad tím víc přemýšlel, otrásl by to veškerými jeho představami o stvoření.

Co když...

Před nimi se rozkládalo jakési město. Ve tmě blikala světýlka. Nepříliš intenzivní elektrické světlo. Na Trokanu vládlo ještě nedávno pouze přítmí a evoluce se mu svými výtvary bezpochyby přizpůsobila. Uměle osvětlení používali jen omezeně.

Co když je náš běh času stejně tak šíleně rychlý? Nikdy si toho nevšimneme, protože jsme na to už miliony let zvyklí a nemáme srovnání...

Asi třicet kilometrů na sever se zvedaly nízké hory. Pokud existovala nějaká možnost, jak PERSII aspoň na čas schovat před pronásledovateli, bylo to jedině tam.

„Jsou tam rolníci,“ konstatovala Si-ly Nordenová.

PERSIA klouzala nad ubohými políčky. Východní vánek povíval asi metrovými stvoly.

Přechod k poušti nastal skoro nepozorovaně. Otevřela se před nimi soutěska, dost široká, aby do ní mohli vletět nezměněnou rychlostí. Voda tudy nikdy netekla, soutěska vznikla tektonickou činností. Ale to už bylo velmi, velmi dávno.

Možná před jedním či dvěma standardními roky, pomyslel si Bechner. Ale vždyť je to jedno...

Pocit prožívání věčnosti byl po vznášející i depresivní. Glooma Bechnera nikdy nenapadlo, že by dokázal něco takového cítit. Skoro jako by Bůh shlížel na své dílo

a spatřil, že všechno co učinil, bylo dobré.“

Ze bezděky promluvil nahlas, to si uvědomil teprve když se na něj Si-lyl udiveně podívala.

„O čem to mluvíš?“

„Ale, to nic!“

Mávl rukou, jenže poněkud nepřesvědčivě. „Jen jsem trochu uvažoval nahlas.“

Proč se vlastně stydím ze své myš-

31

lenky, co je na nich špatného? ‘v V Boha, přece existuje, i když jeho existence nebyla nikdy prokázána. Každý národ má svého boha. Mohou se jmenovat jinak, ale to zrníčko pravdy...

Skalní převis, mohutná šikmá plošina, která kdysi sklouzla a zaklínila se. Vítr navál prach, zemi a semena, a dal vzniknout hustému závesu popínavých rostlin. Bechner opatrně zamenévroval pod plošinu.

„A tímto obsazujeme Trokan pro lidstvo,“ pronesl slavnostně Mírco Adasta a dodal: „Jsme skutečně první?“

„Venku je zima,“ konstatovala střízlivě Sibly. „Pod nulou. Měli bychom si vzít termokombinězy.“

„To je všechno?“

„Atmosféra se skládá z kyslíku a dusíku, jsou tu taky nějaké vzácné plyny. Škodlivé mikroorganismy ne zjištěny.“

„Na přesnější analýzu bude čas později,“ pospíchal Bechner. „Chci se dostat do města dřív, než nám Khan začne dělat potíže.“

Výstroj už měli připravenu: vznášadlo, ploché kombinované paprsko mety, kombimcty, potravinové koncentráty a léky. A k tornu bednu se vším, co potřebují pro reportáž.

První vystoupil Mirc Udělal dva kroky a popadl se za hrdlo. Sípál, lapal po dechu, točil se. Snažil se něco říct, ale bylo to jen chrčení. Dávil se a trásl. Zbledl.

„Dusí se!“ vyhrkla Sibyll. „Pane- bože, dělej něco!“

Gloom vyskočil za ním. Zatajil dech — víc udělat nemohl — a vtáhl kameramana nazpátek.

Adasta chraptivě vydechl a hned se nadechl kyslíku. Unaveně si dřep, hrudník se mu mocně zvedal.

„Už.... to zase... jde,“ vypravil ze sebe. „Vzduch... má málo kyslíku. Jako v horách.“

Sibyll se na něj zděšeně podívala a potom pohlédla na zápěstí. „Jen dva náct procent kyslíku,“ odečetla z přístroje. „Pro vrcholový sport nic moc.“

„Víc takových chyb si už nesmíme dovolit,“ vzdychl si Bechner. „Jinak velice rychle vypadneme z kšeftu.“

Krátce nato si výstroj doplnili

dýchací masky. Nijak jim nepřekážely, kryly pouze nos. Kyslík dodávaly ze dvou patron o velikosti malíčku, umístěných po stranách nosu. Člověk si jen musel odvyknout dýchat ústy, ale to by v takovém mrazu stejně nikdo nedělal.

Gloom Bechner zapnul impulsorem

deflektorové pole. Obrysy PERSIE se rozmlžily, a potom loď zmizela. Pouze otisky v písčité půdě prozrazovaly, že příroda zde není zase tak panenská, jak by se zdálo.

Bechner se přistihl, že vytřeštěným očima obhlíží obzor. Na obloze rychle putovaly hvězdy — výzkumné lodi, které už hodiny sbíraly data o Trokanu:

Myšlenkami se opět přenesl na konec vesmíru. A na konec času. A zase tu bylo ono nevyslovené a mučivé „co když“.

Co když se teď někdo, pro koho jsou tisíciletí pouhým mžiknutím oka, dívá v této chvíli na Mléčnou dráhu? Co když je život jen sen, jediná myšlenka?

Navzdory termokombiněze se za chvíli chladem.

Jo dáme do pořádku,“ prohlásil Bm- no Drenderbaum. Vycítil, že komisař je sám se sebou více než nespo kojený. Khan balancoval na hraně mezi tvrdou sebekritikou a zbytečnou autodestrukci.

„Dejme tomu, že Bechner je jako úhoř — chlap, který vždycky dopadne na nohy. Ale co může na takovémhle světě pořádit?“

„Je to novinář,“ zavrčel Khan. Do mníval se, že touto větou řekl vše. Nasbíral špatné zkušenosti, když velel jedné opěrné planetě a mohl přeskročit vlastní stín, jenže nechtěl.

Možná to byl jen předsudek, ale zástupci médií 13. století neměli k němu respekt — ani k soukromí jednotlivce, ani k životu. A jestliže se platí horentní sumy za výrobu senzací, byť by se jednalo i o mrtvé a raněné, pak je to do nebes volající svinstvo. A co bylo ještě horší — pachatel nebyl nikdy postaven před soud.

Khan bojoval se svými emocemi,

pěsti se mu svíraly a rozevíraly, jako by chtěly rozmačkat ty lumpy, ale brzy se opět ovládl a hlas mu zněl klidně jako vždycky.

„Naše bojové a strážní lodě prPstě Trokan uzavřou. Jak vidno, nestačí jenom prohlásit planetární sféru za zakázané pásmo. Zádám, aby tři tisíce lodí zaujaly pozice kolem planety a nepouštěly tam ani zpátky nikoho, kdo by se nemohl vykázat mým rozkazem. Nesmí jim uniknout ani meteorit.“

Takový rozkaz měl vydat už dávno. Byla to jeho chyba.

„Posádka toho jetu se za to bude odpovídat. Bruno, ty mi toho Bechnera seženeš, než nadělá ještě větší malér. Vezmi si lidi kolik chceš, ale vyříd' to. PAPERMOON zatím při stane na tom prostranství u vrtací hlavy.“

Hlavní reportér TNR a jeho společníci urazili pomocí vznášedel skoro třicet kilometrů. Na jednom vršku našli trosky jakési větší budovy. Byl odtud dobrý výhled do širokého údolí s mnoha políčky. Rovinou protékala řeka, nebyla ani příliš široká, ani ne měla příliš vody, ale určitě byla rozhodujícím faktorem pro založení města. Voda znamenala život, zvláště tady na Trokanu. Podle nemnoha mraků tu příliš nepršelo.

Přístroje pro noční vidění přiblížily

několik kilometrů vzdálené město. Ploché cihlové stavby, většinou jednopatrové. Působily jednotvárně. Na první pohled by se dalo soudit, že obyvatelé Trokanu nemají velkou svobodu individuálního projevu.

Mohou si však být jisti, že o pár tisíc kilometrů dál nevypadá život zcela jinak? I Země bývala před tisíci lety tímto mnohostátním útvarem, v němž se nejrozličnější kultury zabíjely. Války se vedly kvůli měšným maličkostem, pro barvu pleti, pro jiný názor... Neuvěřitelné.

Přeci tisíciletími...

Bechner znovu pocítil ono podivné mrazení na šíji a pod vlasy, onen bláznivý pocit, že jsou jen loutkami, jež ani nevědí, kdo tahá za provázky.

Tisíciletí byla na Trokanu ještě ne dávno rovna několika pozemským hodinám. Co by asi našli, kdyby se časosběrné pole zhroutilo jen o jedinou standardní den později?

Gloom Bechner rychle počítal. Je diný den by na Trokanu znamenal

více než deset tisíc let. Silná představa. Před takovou dobou se lidstvo nacházelo uprostřed přechodu z mladší doby kamenné do doby bronzové. Deset tisíc let by mohlo znamenat, že by už ráno 13. října byli Trokanci zřejmě na vyšší úrovni než Liga svobodných Pozemšťanů a vi děli by v nás jen zaostalé sousedy, kterým by museli ze soucitu nebo z jiných důvodů pomáhat.

Anebo by na Trokanu vyrostl velice silný nepřítel...

Je to náhoda, že se časosběrné pole zhroutilo zrovna dnes? Nebo je za tím víc? Třeba nějaký ayinský zámysl?

Gloom Bechner jen polkl. Nadechl se chladného nočního vzduchu. Trochu ho vylekalo šramocení dechu pod maskou, ještě umocněné tichým syčením kyslíku z patron.

Sibyll se na něj zkoumavě podívala. Nadhodila, že Trokanci by nikdy nevzlétli do kosmu. Patrně by dopadli jako Boris Sjangov a Geo Sheremdoc s POLYAMIDEM, který vybuchl 15. září 1222 ve vznikajícím temporálním poli.

Ale i kdyby se jim bariéru podařilo prorazit, jejich průběh času by se prudce změnil. Podobně jako v prvních letech Třetí moci, kdy paralelní, překrývající se průběhy času známé ho kosmu

a vesmíru Druufů vylidnily celé věty. Postižené národy byly přeneseny do cizího vesmíru a tam se přizpůsob tamnímu toku času, který ubíhal „jen“ 72 000krát pomaleji než v einsteinovském prostoru.

„Pokud dobře interpretuji data, pak z povrchu Trokanu nebylo nikdy vi dět Slunce, natož hvězdy,“ poznamenal kameraman. „To znamená, že si domorodci vyvinuli naprosto egocentrický světový názor a nikdy nepocítili touhu opustit svůj svět. Jsou středo bodem vlastního vesmíru.“

Gloom Bechner vzhlédl k nočnímu nebi. Připadalo mu, že ty známé hvězdy vidí jasněji než ze Země.

Na východě se blýskalo na časy. Dunění hromu ještě slyšet nebylo.

Padaly dvě hvězdy. Rychle se blížily. To nejsou průzkumné lodi, ale výsadkové čluny.

Přikrčili se, kryla je teď ona stará stavba. „Všechno vypnout! Hned!“

O pár okamžiků později jim obě - korvety přelétly nad hlavami. Potom se rozdělily —jedna letěla na jih a druhá na sever.

Bechner zaklel. „Hledají nás. Mnohem dřív, než jsem si myslel.“

„To jako Khan?“ zeptala se Sibyll.

Gloom Bechner neodpověděl. Měl chuť zakřičet: A kdo jiný? Raději za pnul vznášedlo. Ve městě se bude cítit bezpečněji než ve volné krajině.

×

×

×

Po startu korvet si komisař mohl případ Bechner odškrtnout. Měl mnohem důležitější věci na práci a věděl, že pronásledování novinářů je u Drenderbatima v nejlepších rukou. Byla to jen otázka času. echn hrozí ztráta licence, o trestním postihu ani nemluvě.

„Změnilj si názor, Cistolo?“ zabručel jen tak mimochodem Myles Kantor. „Myslím jediný člun s Rhodanem, Bullem a tím nejlepším vědcem

z GIGLAMEŠE...“

„Zastupuji zájmy Země a Ligy, ne nějakých neznámých z Camelotu,“ odvětil Ostře Khan.

„Tak bys to neměl vidět.“

„A jak tedy? Pověz! Co se děje na Camelotu?“

Myles Kantor stiskl rty a mlčel.

Probíhaly přípravy k přistání. Po brzděném manévru sestoupil PAPER MOON z oběžné dráhy a padal na planetu rychlostí jen několika kilo metrů za sekundu.

Poprvé měli k dispozici dostatečná data, udávající: Středně-úrodné oblasti stepního typu. Civilizace se soustředila především v úrodnější rovníkové oblasti, a to v sedmi větších městech. Jinak jen rozptýlené dvorce a menší osady.

Aglomerace byly dostatečně velké pro několik set tisíc obyvatel. Jedno město se však od nich odlišovalo. Leželo při jedné z mála trokanských řek a takřka v jeho středu se zvedala ona vrtací hlava.

Tento podivný útvar poprvé zaznamenali z paluby POLYAMIDU, když se vyhrabal ze země jako třiceticeňtimetrový kolík. Rychle dorostl do impozantní výšky 1089 metrů a jeho vzhled se za ty miliony let nezměnil. Stavba zbudovaná pro věčnost.

Nebylo divu, že poblíž vyrostlo sídlo, třebaže v uctivé vzdálenosti. My-les Kantor soudil, že ona věž je pro Trokance něčím co uctívají, a bezpochyby se nemýlil. Khan se navzdory tomu rozhodl, že přistane po blíž.

A ještě něco bylo pro jeho rozhodnutí významné. Hlavní vědec Thooker zjistil, že ve vrtací hlavě jsou pět třidimenzionálních ochranných polí. Možná právě z ní bylo řízeno tem porální pole.

Lod' vstoupila do horních vrstev atmosféry.

„Přistání za osm minut..“

Khan se interkomem obrátil na ex perty, kteří měli vstoupit na Trokan jako první: „Výzkumný tým se odebere ke komoře tří A. Standardní vý stroj připravena.“

„Už nejsme první lidé, kteří vstoupí na Trokan,“ dodal tiše, ale interkom byl už vypojený.

Kromě pětidimenzionálního štítu naměřili ještě několik zdrojů slabší energie. Byl to elektrický proud, vyráběný a užívaný na území města. Patrně z vodní elektrárny. Eter byl němý, tak daleko se Trokanci ještě nedostali.

Optické vyhledávání domorodců v ulicích města Khan nenařídil. Po přistání se ledacos vyvine samo. Ulice a náměstí vypadaly prázdné. Trokance nevyděsil z nebe padající PAPER MOON, ale první noc, jež se na ně snesla po věčném přitímí.

Utekli do svých domů, před tem notou, která pohltí vše. A zřejmě i před chladem.

Osmisetmetrová koule PAPER MOONU se nesla nad městem.

Vrtací hlava má u země průměr 489 metrů.

Kdo ji postavil a proč? Jak je vůbec možné, že takový útvar — veškeré pochybnosti o jeho hmotné stabilitě se už vyloučily, nešlo ani o plastickou energii, ani o obyčejnou projekci vyrostl ze země jako houba? Ayindové jsou sice schopni ledažakých technických zázraků, ale tohle?

Potom tu byla otázka, odkud se tato věc vzala, pokud ne z arresa. Kvůli cizotě, strangeness, nemohl nikdo na Trokan po jeho výměně za Mars vstoupit. Byl to zkrátka začarovaný kruh.

Nejbližší domy stály v uctivé vzdálenosti dvou kilometrů a exotická stavba z temně se lesknoucího neznámého kovu čněla ve středu kruhovitěho náměstí.

PAPERMOON přistál zlehka jako pířko. Prett Boemer, holohlavý Po zemšťan s buldočím obličejem, se ve své práci vyznal.

„Trvalá pohotovost ke startu,“ nařídil. „Udržujeme provoz na stupni žlutého poplachu.“

Cistolo Khan opustil velitelský můstek. V holografické projekci viděl pohyb v nejbližších ulicích. Stíly se odlepovaly od domů a kradly se dál...

Myles Kantor, Thooker a půl tuctu vybraných expertů už čekali ve výstupní komoře. Vzali si seruny, pouze přilbové fólie měli dosud otevřené.

Do serunu se oblékl už i Cistolo

Khan.

SERUN, tedy semireconstituent recycling unit, čili — zpola se obnovující recyklační jednotka, by vysoce vyvinutým ochranným systémem a zároveň něčím jako skafandrem, provádějícím všechny tělesné výměty v neškodné nebo opět použitelné substance. Serun byl schopen letu, disponoval různými obrannými i útočnými zbraněmi, měl nainstalováno paFatronové pole a byl vybaven kompletní lékařskou výstrojí, takzvaným cybernedem. Obsahoval rovněž pikosyn, což je, jak dnes každý školák ví, minisyntetron, který řídí všechny

funkce serunu a komunikuje s jeho nositelem. Uzavřením přilby se všechna komunikační zařízení akti vovala.

„Nikdo se od PAPERMOONU ne vzdálí více než na dva kilometry,“ rozhodl Cistolo Khan. „Nemyslím sice, že nás čekají nějaká nepříjemná překvapení, ale Trokan sám je nej větším překvapením posledních de setiletí.“

Podíval se do úsměvavých tváří. Muži jeho poznámku pochopili jako povzbu zení, i když ji myslel úplně jinak.

Stěna se zvolna odsunula. Z komo ry vyšlo světlo a vytvořilo na zemi lichoběžník. V bledších okrajových oblastech, kde už světlo přecházelo ve tmu, stáli první domorodci.

Jsou humanoidní, uvědomil si komisař.

Jako by zkameněli. Némá, hrozivá

„Servo, optickou projekci!“

Na štítu přilby se promítla projekce. Teprve teď Khan rozeznával jednotlivé domorodce mezi sebou. Hladká, jakoby průhledná těla.

Syntron ihned zareagoval. Vybral si jednoho Trokance. I teď převažoval dojem jakési neostrosti, jako by tělo nesplývalo jen s okolím, ale především s pozadím.

Cistolo Khan si přepnul na další zvětšení a konečně si byl jist jednou vecí.

Jedno tělo viděl blízko, skoro na dosah ruky. Pokrývka kůže jako srst, opeření nebo šupiny, naprosto chyběla. Vše vypadalo skoro průhledně. Proto se mu prve zdálo, že se ten dav spájí v jediný organismus. Orgány vidět nebylo, rozhodně ne z jeho úhlu pohledu. Přesto se mu zdálo, že vidí nepatrné pulsování — tlukoucí srdce, nadouvající se plíce, ale mož ná si to jen namlouval, protože si myslel, že právě tohle by měl vidět.

Odkášlal si. „Přicházíme jako přátelé,“ řekl.

Hlas přenášelo akustické pole. Domorodci mu ale ještě nerozuměli. Translátor potřeboval znát základy jejich řeči.

„Jsme lidé,“ řekl Cistolo Khan. „Zdravíme Trokance jako své nové sousedy.“

Málem by řekl, že z toho má radost... Byla to však pravda? Nemohl podle sebe soudit všech patnáct mi liard lidí na Zemi. Může mít někdo radost z něčeho tajemného, nepochopitelného, svým způsobem nepříjemného? Mít radost z civilizace, jejíž vznik trval jen pár měsíců? Jedno však musel Trokancům připsat k dobru: Byli nevinní jako novorozeňata.

Korvety se už neukázaly, ale z oběžné dráhy sestupovala nějaká větší loď. Gloom Bechner byl přesvědčen, že se jedná o PAPERMOON, a nepochyboval o tom, že přistane rovnou ve městě. Nejzajímavější místo na Trokanu bylo u té ohromné vrtací hlavy.

Došli zatím ke kolejím, táhnoucím se napříč planinou. Neřekl by, že je položili nějak zvlášť dobře, ale na pohodlí zdejších cestujících mu vcelku nezáleželo. Zvláště když nepatřil k oněm nešťastníkům, které tento předpotopní ohnivý oř natřásá.

Když koleje dospěly do města, vy rostly po obou stranách zdi z pálených cihel. Pár metrů za nimi už stály první chatrče. Vznešenější oblast s pro syou návštěvu vybrat nemohli.

Pod průhlednou maskou bylo vidět, že Sibyll ohrnula nos. „Hrozně to tady páchne,“ stěžovala si a zapnula reflektor. Paprsek světla putoval po kolejích a zastavil se sto metrů před nimi na podivném konglomerátu nos níků a pilířů.

„Vypni to,“ vyjel na ni Bechner.

„Zbláznila ses?“

„Dříve či později na domorodce stejně narazíme.“

„Ale ty nahoře si nechci pustit k tělu.“

Sibyll sledovala jeho pohled a trh la sebou. Pár set metrů nad nimi se vznášel PAPERMOON.

„Objevili nás?“

Pár úzkostných chvil, a pak vlaj ková loď pokračovala dál.

Adasta její let natočil, na čip uložil i onu podivnou konstrukci, z níž se později vyklubal most přes řeku.

Reka byla široká asi čtyřicet metrů, to od ní se nesl ten nesnesitelný puch..Zřejmě v ní končil veškerý městský odpad.

Sibyll se chtělo zvracet. Lapala po dechu, chytila se pilíře mostu, a kdy by ji Gboom Bechner duchapřítomně nezachytil, spadla by do té kloaky. Navzdory nebezpečné blízkosti PAPERMOONU si Bechner opět zapnul vznášedlo.

Západně od řeky byl už zápach snesitelnější. Uličky byly vydlážděny cihlami. Některé vícepatrové domy měly dokonce ozdoby. Jakési zkřivené tváře — snad bůžky, kteří měli zahánět zlé duchy.

O jeden domek byl opřený vehíkl z kovu a tenkého rostlinného materiálu. Připomínal kolo bez pedálů. Sed lo se na něj a odráželo se nohama.

„Zvláštní způsob pohybu,“ pozna menal Adasta.

„Dá se z toho usoudit, jak vypadají?“

Sibyll Nordenová sáhla po vozítku. Dvě různě veliká kola obitá plíšky, propojená dvěma širokými tyčemi, v nichž se v proražených otvorech otáčely náboje kol. Pytel zavěšený uprostřed zřejmě sloužil k sezení.

Sibyll zjistila, že se do něj sedá do cela snadno. I rovnováha se dala bez potíží udržet. Odrazila se a ta lehací koloběžka se rozjela po kostrbaté dlažbě. Kovové obruče cvakaly.

„A to vše bez zrádných emisí! rozesmála se.

„Počkej!“ zavolal za ní Gloom Bechner.

Pozdě. Sibyll už zahnula za nejbližší roh. Slyšeli klapání a cvakání. Kdo to neslyšel, musel být hluchý jako poleno. Bechner se podíval na řadu domů. Noktovize mu zjevila bledé vajíčkovité obličejy, upřeně zírající na ulici. Tyto bytosti je zřejmě pozorovaly už delší dobu.

Jekot a potom ticho.

Sibyll!

Gloom Bechner a Mirco Adasta vyběhli. Kolo leželo na dlažbě a ještě se otáčelo. Nad zemí se plížila mlha.

„Sibyll!

Nic. Bechner zavolal hlasitěji. Kašlal na to, jestli Trokance vyděsí a po kazí tak první setkání. Zřejmě nejsou tak mírumilovní. Asi na Sibyll zaútočili a unesli ji.

Doběhl ke kolu. Nezdálo se, že by došlo k nějakému zápasu. Vždyť od jekotu uběhly jen vteřiny. Kameraman se otáčel dokola a nepřetržitě natáčel. I on si všiml těch bledých tváří za okny. Proč nevyjdou na ulici?

Dlažba byla vlhká a místy jakoby mazlavá. Mlha stoupající z blízké řeky táhla ulicí v přízračných cárech.

V jednom okně se rozsvítila slabá žárovka. Na okamžik se ukázala hubená, vysoká postava. Je lidská? To se ukáže nejspíše při montáži záběrů.

Gloom Bechner vešel deset patnáct kroků do uličky. Ruku držel na pažbě kombimetu, jehož palbu přepnul na paralyzátor. Zpola ho zahlušoval vlastní dech. Vnímá však i jiný zvuk. Cítil jako srkot. Těžko říct, odkud přicházel. Ozvěna byla zkreslená a houstnoucí mlha rovněž dělala své.

Ledacos se na Trokanu změnilo. Temporální pole udržovalo skoro konstantní teplotu. Ted' se však země v noci ochlazuje a...

Pocit, že ho někdo sleduje, byl už nesnesitelný. Jako by se do něj vpalovaly žhnoucí oči...

Prudce se otočil.

Od protější řady domů zaslechl zvuk kroků. Jako by o hrubou cihlu svou dlažbu skřípaly něčí drápy. A nemohlo to být cosi ve vzduchu? Těžko říct...

Ted' si všiml otevřených dveří jedné nohy domu. V těch stála Sibyll a její hlasy na něj mávaly.

Stalo se něco nepříjemného. Na dlažbě leželo oválné cosi — na Zemi

by to Gloom považoval za nějakou hračku — a jakási neviditelná síla to i Přístroj pro noční vidění mu jasně ukázal, jak se to rozpláclo a rozpadlo.

MircoAdasta stál jako přimražený. Ustavičně filmoval, zaznamenával děj ve všech detailech, možná víc, než by dokázal postřehnout pouhým okem.

„Utíkejte do bezpečí!“ zazněl nocí Sibyllin hlas. „Já..“

Vznikalo zde jakési monstrum, vnímatelné jako neurčité mihotání. Dvě krátké sloupovité nohy dusaly po dlažbě. Ted' se to obrátilo k ženě. Bylo to už dva metry vysoké a zdálo se, že to chce vyrůst ještě víc. Mířilo to k domu, do něž se Sibyll uchýlila.

Bechner vystartoval. V běhu pátl kombimetem. Švihlo jakési chapadlo, zvířilo mlhu a bolestivě ho zasáhlo do nohy. Upadl, duchapřítomně se odkulil stranou a vyskočil na nohy právě včas, aby se vyhnul další ráně.

Než stačil vystřelit podruhé, ono „něco“ se rozplynulo.

„Gloom, za tebou! Pozor!“

Dvě otáčející se spirály. Jako malé víry se nesly uličkou a nasávaly mlhu.

Gloom Bechner se zastavil. Přirazil kombimet na magnetický úchyt a ukázal prázdné dlaně.

„Jsme Pozemšťané,“ pronesl pomalu.

Víry skotačily kolem něj, trhaně se přibližovaly. Jako by si ho chtěly prohlédnout ze všech stran. To nebyl přírodní jev, ale vědomý pohyb. Trojkanec?

„Přišli jsme jako přátelé.“

Bechnerovi bylo úplně jedno, jestli se zesměšňuje nebo ne.

Víry se zastavily a rozpadaly se. „Jmenuji se Gloom Bechner.“

Mají ty víry energetickou strukturu? Vnímají akustické kmity? Nebo jen optické dráždění?

Bechner se snad v životě necítil tak hle bezmocný. Očekával, že narazí na humanoidní bytosti. Něco jiného ho vůbec nenapadlo. A proč by ne? Trokan sice patří do Sluneční soustavy, ale to ještě neznamená, že dal vzniknout humanoidnímu životu. Třeba zde vývoj probíhal úplně jinak...

Oblohu přetřel blesk, jasný oranžový výboj, a zalil město mihotavým světlem. Dohasínal několik vteřin, jeho okraje se rozbíhaly jako kruhy ve vodě. Burácení se však nedostalo. V tom tichu bylo cosi tísnivé.

Když se Bechner vzpamatoval, víry zmizely. Zbývala jen mlha.

Byla to nezvyklá a neskutečná situace. Cistólo Khan si připadal jako v oněch nemilých snech, kdy člověk utíká, utíká a přitom se k cíli nepříblíží ani o krok. Něco podobného se dělo teď.

Na neznámé planetě nepřistál po prvé. Poznal civilizace na počátku doby kamenné i ty, které si už vytvořily jakous takous kulturu. Taková setkání mu potvrdila teze galaktopsychologů, že při prvním kontaktu se dá počítat se třemi možnostmi;

Buď domorodci v panice utečou před nepopsatelnou věcí, která na jejich svět spadla z mraků, zalezou do obydlí a myslí si, že je konec všeho bytí.

Nebo se před cizími dvounožci vrhnou do prachu, uctívají je jako bohy a přinášejí jim vzácné obětiny. Často jim také nabídnou své ženy a dcery.

Nebo vsadí všechno na jednu kartu a rozhodnou se vetřelce zničit. Zaútočí praky, oštěpy nebo primitivními palnými zbraněmi, a astronauti pak mají co dělat, aby si domorodci neublížili. Nic netušící válečníci útočí holýma rukama i na paratronové štíty, a mnozí v nich uhoří.

Nic takového se však na Trokanu nestalo.

236 metrů, ukázalo se mu na průzoru přilby. Tak daleko byl onen Trokanec, jehož zvětšení se mu promítalo. Vypnul vedlejší programy a vrátil se k přímému pozorování.

Domorodci dál nehybně stáli. Nemá falanga, ani jedna osobnost. Noc je vyplivla a zdálo se, že stejně rychle je chce polknout. Bledé pouliční světlony v pozadí vytvářely chabý kontrast. V jejich svitu sejevily jen rozmazané obrysy.

„Stojíme tady jako tvrdá“ ozvalo se Khanovi v přilbě.

Někdo si decentně odkašlal. Myles Kantor řekl; „Dopřejte jim čas, aby ten šok strávili. Dneska jsme jim rozbili jejich tisíciletý svět.“

Jsou nazí, uvědomil si Khan najednou. V seruiích jim musíme připaťat jako monstra.

A co PAPERMOON? Není sice tak vysoký jako vrtací hlava, ale svým kulovitým tvarem působí masivně a tíživě. Možná jsme neměli přistávat zrovna tady. Člověk věčně chybuje, protože uvažuje podle sebe.

Blbost!

Vykročil jen komisař. Velice pomalu, protože něco mu říkalo, že by prudké pohyby domorodce vylekaly.

Nesejí, nesklízejí, ale nebeský otec je přesto živí...

Proč Khana tahle myšlenka napadá zrovna teď? Protože civilizace na Trokanu vznikla během několika hodin? Je to nepochopitelný akt stvoření. I když jen relativně...

Vyměnit si s Trokanci zkušenosti, proniknout do jejich duševního života

— tím by se každému galaktopsychologovi splnil jeho životní sen.

Khan se zastavil a zavřel oči. Jako by cítil závan věčnosti, jako by se před ním poodhrnovala opona tajemství bytí a zániku kosmu. Ale než po ní stačil hmátnout, pochopení se rozplynulo. Zbyla jen touha vykázat se úspěchy.

„přicházíme jako přátelé a v míru. Naše národy žijí v těsném kosmickém sousedství..

Co vědí Trokanci o kosmu? Nic. Nikdy neviděli Slunce, hvězdy nebo planety a měsíce, natož galaxie, bránilo jim v tom ono temporální pole...

\ především Myles Kantor, do konce tvrdili, že Trokan od onoho 15. září 1222 nepřijal od Slunce vůbec žádné světelné kvantum.

Cistolo Khan se vmýšlel do situace domorodců, ale musel si přiznat, že mu to nejde. Státisíce let evoluce se nedají odbýt jen inádnutí ruky. Trokance poznamenalo jejich věčné přití, konstatní teplota, a když nad nimi náhle zazářilo slunce, otevřelo se pro ně zároveň peklo, které je po bití. Pokud slovo peklo vůbec znají.

„... nikdo z nás to nemůže ovlivnit. Vím, jak je pro vás těžké pochopit, co se právě stalo. Budeme však spolu hovořit, chceme vám pomoci, abyste pochopili svět takový, jaký skutečně je.“

Trokanci se nehýbali. Komisaři Ligy připomínali vyděšené stádo ovcí, hypnotizovaných vlkem.

Blbost. My Pozemšťané přece ne jsme vlci, my...

„vám chceme pomoci!“

Staré omleté fráze.

Proč se jen cítí tak nejistý? Každý novopečený praporčík by takovou situaci zvládl lépe. Mají na to hypnškolení a pečlivý psychologický

výcvik. Není to tím, že kulturní šok očekává nejen Trokance? Když nad tím pořádně zauvažoval, uvědomil si, že i lidstvo se bude muset přizpůsobovat zcela n realitě.

Ve Sluneční soustavě nikdy neexistovaly dvě inteligentní civilizace. V lidských mozcích sice nějaký čas strašili Martané a Venušané, ale byly to jen výplody neukožené fantazie, které vykolejilo přistání STARDUS TU na Měsíci a založení Třetí moci.

Ale už několik hodin je všechno ji nak a dosah zatím tuší jen zlomek lidí v soustavě: Slunce, to malé žluté sluníčko v bezvýznamném okrajovém rameni Mléčné dráhy, už nepatří pouze lidstvu. Nyní je mohou za svou mateřskou hvězdu považovat i Trokanci. Zároveň mají nárok na poklady ostatních planet, právo neomezeného pohybu a tak dále.

Cistolo Khan polkl. Na jazyku cítil podivnou chuť a nemohl se jí zbavit.

I jemu teprve teď došel celý rozměr nastávajících změn a jejich výbušnost. O brizanci se postará nejen ne stabilní politická situace v Galaxii... S Trokanem jako by jim někdo po stavil sud střelného prachu přímo na práh domu.

Vývoj na čtvrté planetě neproběhl přirozeně. A právě to je bod, který bude lidstvo velice bolet. Náhoda je přece jen stravitelnější než nějaký vývoj řízený zvenčí. Kým a proč? Cistolo Khan na nějakou náhodu ne věřil.

Mluvil dál a nemusel si dělat starosti, co vlastně říká. Musí Trokance donutit k tomu, aby odpověděli — na ničem jiném nezáleží.

Přibývalo tu domorodců, kteří se na něj dívali, kteří však také (s obavou mi? zvědavě?) pozorovali PAPER MOON. Teď už budou jejich vzhled registrovat i průzkumné lodě na oběž

ně dráze. Syntronická optika má takovou rozlišovací schopnost, že i z oběžné dráhy bylo vidět, jak zvedá ruku na pozdrav.

Chování Trokanců se dalo vysvětlit jednoduše. Po zhroucení temporálního pole většina z nich uprchla do svých domů. Sluneční svit jim bez pochyby nahnal strach a teprve teď postupně vítězí zvědavost nad pudem sebezáchovy.

Aspoň jeden známý rys...

Na obloze se oranžově zablýskalo a záblesk vykresloval neskutečné stíny. Khan očekával zadunění hromu, ale nic se nestalo. Noc nad Trokanem byla jaksi bezčasová a tajuplná.

Přerušil vnější přenos. „Jak to vy padá, Mylesi? Neobnoví se pole?“

„Zatím tornu nic nenasvědčuje. To blýskání na časy nemá s více rozměrnými procesy nic společného. Byla to jen reakce na změnu klimatických podmínek. V následujících dnech musíme počítat se silnějšími úkazy.“

Bastardi, blesklo Khanovi hlavou. Hodně lidí řekne, že ti domorodci jsou vlastně parchanti, protože jejich planeta nepochází z naší soustavy.

Teprve budoucnost ukáže, zda tyto hlasy opět umlknou, nebo zažehnou nebezpečný oheň. Zkrátka náhražka Marsu se přes noc mohla stát prubířským kamenem kosmické zralosti lidstva.

V davu Trokanců nastal pohyb. Komisař jeho příčinu zpočátku ne chápal, ale pak se dopředu prodrala maličká postava. Dítě?

Khan nereagoval hned. Zmateně se díval, jak dítě — skutečně to neměřilo víc než metr dvacet — k němu capká. Chrlilo to ze sebe příval chraplavých krákavých zvuků, máchalo to ruka ma, a na rozdíl od dospělých jeho potrhávající, masitý nosec zabíral větší část obličeje.

„Nebojte se, lidi, nic se vám nestane.“

Khan si přidřep, aby byl stejně vysoký jako dítě.

Dál skřehotalo, ale zastavilo se pět metrů od něj. Nosec se trhavě zvedal a odhaloval úzká, bezzubá ústa. Pod dosud průhlednější kůží se daly vy tušit údery srdce. Jako by se každický puls projevoval načervenalým jase.

co jste to udělali?“

Translátor reagoval. Syntron konečně zanalyzoval základy neznámé řeči a převzal její vzorek.

„Proč posíláte to prudké světlo? A tmu? A zimu?“

„To jsme nebyli my,“ odpověděl Pozemšťan.

Šikmé oči se zúžily ještě víc, jako by ho chtěly provrtat, a nosec teď připomínal zmuchlanou fólii.

„Jsem Cistolo Khan, můj malý příteli. Prozradíš mi své jméno?“

Opatrně napřáhl ruce. Děcko sice váhalo, ale pak přece jen přistoupilo blíž a opatrně osahávalo serun. Komisař si teprve teď všiml, že tyto bytosti mají na každé ruce dva palce a dva prsty. Ručičky klouzaly po přilbě a marně se snažily nahmatat ob rysy lidského obličeje.

„Jsi nemocný?“

„Cítím se zdrav,“ odpověděl Khan. „Jak tě to napadlo?“ Pousmál se. Ledy se prolomily. Přistoupili k němu další Trokanci. Pohybovali se pomalu, ale nezdálo se, že by měli strach.

„Tvůj nos je zakrnělý a temný. Musíš se léčit,“ řeklo dítě. Znovu zkoušelo sáhnout do přilby. Chlapec nebo děvče — mají vůbec pohlaví?

chtělo mermomocí překonat překážku.

„Můj nos je v pořádku,“ odpověděl Khan pobaveně.

„Je nemocný!“ zakrakalo dítě a otočilo se.

„Počkej chvíli!“ vykřikl Khan. „Vždyť....

Než stačil vstát, byli Trokanci u něj. Obstoupilo ho deset holých, průhledných bytostí. Povzbuzeny příkladem dítěte natahovaly k němu paže. Opa trně, ale přesto se po něm sáply.

Chtějí pochopit, Co jsem, pomyslel si. Jsou jako děti, musí své prostředí teprve poznat.

„Žádná protiopatření!“ přikázal pikosynu.

Zvolna se postavil. Některé obličejy byly těsně u něj, působil cizí, a přesto důvěrně.

Hlavy měli vejčité, špičkou seděly na velice silném, svalnatém krku. Tvář stejně jako u lidí zabírala spodní část hlavy, horní polovina však byla silně vydutá. Mocná lebeční kost chránila mozek proti vnějším vlivům.

Oči měli šikmé a zelené. Dominantní byl nos. Komisaři připomínal zakrnělý chobot. Ústa pod ním byla maličká a úzká. Khan nevěřil, že Trokanci dokáží požívat sousto větší než vlašský ořech.

Vzájemné prohlížení probíhalo mlčky. Připadalo mu, že Cítí nesmírné napětí Trokanců. Na chvíli zalitoval, že za novináři poslal zrovna Drenderbauma. Empat by mu teď řekl, co se v mozcích domorodců děje.

Jeden Trokanec zvrátil hlavu a zahleděl se na noční oblohu, na níž už vybledávaly hvězdy. Táhl se tam mračna a za nimi se blýskalo. Zvedl čtyřprstou ruku k obloze.

„Přicházíš z nebe?“ zeptal se rovnou. „Jsou ty maličké body koule z ohně a žáru a je jich hodně? Je pravda, že všty koule dělí nebe na jasnou a temnou část?“

„Trokan, svět duchů,“ zasténal Mirco Adasta. „Co to propána bylo?“

„Proč se ptáš mě?“ odsekl Gloom Bechner. „Jsme vědci, nebo reportéři? Hlavně natáčeje a nekladě pitomé otázky, když ti stejně nemůžeme od povědět. Potřebujeme senzaci, nic víc.“

„Pokud nás nedostane PAPER MOON,“ namítla Sibyll Nordenová.

„Jenže to se stane těžko,“ pokračovala pak a pokrčila rameny. „Tohle je milionové město. Pokud s nezachováme jako učinění pitomci, nenajdou nás.“

Její reflektor osvětlil dlouhou úzkou chodbu z oněch všudypřítomných cihel. Na nějakou krásu tady zřejmě nikdo moc nedal. Na každé straně byly jedny dveře, stlučené z hrubých prken a zachyceny do zdi silnými šrouby. Vysoké byly skoro dva metry třicet, takže Trokanci nebudou zrovna mrňousové.

„No tak, dovnitř!“ zavelel Bechner, když Sibyll váhavě napřáhla ruku. „Budu tě krýt. Na co čekáš? Prve jsi nebyla tak cimprlich.“

Prve — to přece prchala přes tím divným, nestvůrným stínem...

„No tak, holka,“ zašklebil se na ni Adasta. „Mysli na sledovanost naší stanice. Představ si ty překvapené tváře domorodců, až tě spatří!“

Vztekle se na něj podívala. Zaklepala a zároveň otevřela dveře.

Místnost se automaticky nerozsvítila. Reflektor přešel přes matnou kamennou podlahu a sklouzl na nějaké

hled jí došlo, že je to zřejmě trokanský nábytek.

Zděné sloupy s dutinami a výklenky. Z výklenků trčely různé výběžky, tenké jako větve, ale i širší, za končené množstvím na prst dlouhých trnů. A na nich cosi jako hliněné fioly. Vedle visely a ležely všemožné věci, zřejmě nástroje, i příbory a kuchyňské nádoby. To, co vypadalo jako pokřivené kleště na pečivo se čtyřmi různě silnými zářezy na prsty, mohla být klidně nějaká jídelní pomůcka.

Místnost byla jinak prázdná. Sibyll se ulevilo, ale zároveň ji to zklamalo.

„Primitivní,“ konstatoval Gloom Bechner. „Jestliže je to všechno, kvůli čemu jsme riskovali...“

Sáhl na žárovku, která visela od stropu na dvou spletených drátech. Kulovité sklo bylo drsné a různě silné, ale svůj úkol plnilo. Dráty byly ke zdi přitlučeny hřebíky. Vedly od jakéhosi podivného podstavce. Bechner usoudil, že by se mohlo jednat o dynamo.

„Trokán bude novým trhem pro jednoduché výrobky,“ poznamenal. „Nic víc, ale taky nic méně.“

„Pokud se za ně dá vyměnit něco zajímavého,“ namítl Adasta.

„A co ta vrtací hlava? To přece musí být nějaká vrcholná technika, nemyslíš?“

„K té se nedostaneme, to bychom vběhli Khanovi do náruče. A co by s námi udělal...“

„Nejdřív by z nás stáhl kůži. Víš, jak zbožňuje média.“

„Pěkné to není,“ řekla tiše Sibyll. „Víte, co bychom našli, kdyby to tem porální pole vydrželo jen o hodinu déle?“

„Proč si lámeš hlavu nad něčím, co se nestalo?“ zavrčel kameraman.

„Mě ta myšlenka přesto fascinuje,“ namítl. „Za hodinu, za jedinou hočinu by Trokanci vyvinuli motorová vozidla, letadla a dokonce vlastní rakety. A to nemluvím o rádiu, televizi a jaderných elektrárnách.“

„Nebo by se jadernou energií zničili,“ řekl Bechner. „Nebyli by první ani poslední, kdo by spáchal kolektivní harakiri.“

„Proč tak mluvíš, když je ještě neznáme?“ naštvála se Sibyll. „Tvůj cynismus je naprosto nevhodný. A pokud si myslíš, že tohle všechno,“ rozmáchal se rukou po místnosti, „ne stálo za tu námahu, protože každé muzeum...“

Tu se jim ozvalo něco za zády.

Prudce se otočili a Adasta spustil kameru.

Několik vteřin se na sebe nehybně dívali. Potom domorodec zvedl obě ruce. Byl to rychlý a plynulý pohyb...

Měl dobré dva metry a lidské pro porce. Pouze ty ruce byly nezvykle dlouhé, sahaly mu až po kolena. Trup působil masivně, ale to bylo způsobeno tím, že tyto bytosti potřebovaly vzhledem k menšímu obsahu kysli-

ku ve vzduchu větší objem plic. Oblečen byl do jakési kutny. Kápě

plně překrývala hlavu a bylo vidět jen pár zelených očí a jakýsi chobot. Kutna byla sešitá z různých kusů a vypadala nedohotověně. Na nějakou přesnost se tu příliš nedalo. Jednotlivé

kusy se překrývaly, mezi jinými byla mezera na prst. Jako by ten oděv sešili narychlo, horkou jehlou.

Domorodec zaprskal. Zpod kutny vytáhl zbraň. Vypadala sice humpo lácky, ale mohla být velice nebezpečná. Jenže Trokanec byl pomalejší než jeho protějšek. Než stačil zamířit, Gloom Bechner už zvedl kombimet a vypálil.

Tvor v kutně udělal krok vpřed. Pak ještě jeden... Zaúpěl, nato se svařil a zůstal ležet.

„Zatraceně,“ vydechla Sibyll.

Adasta nereagoval, natáčel. Špičkou boty se pokusil Trokance převrátit na záda, ale nepovedlo se mu to.

„To jsem měl čekat až zaútočí?“ obhajoval se Bechner. „Co jiného jsem měl udělat?“

„Rozhodně ne rovnou střílet.“

„Je na chvíli ochromený. Nic víc. Brzy to přejde.“

„Ty skutečně dosáhneš toho, aby z nás Khan stáhl kůži,“ rozčilila se Sibyll. „Panebože, to musí každé se tkání inteligentních bytostí končit střelbou?“

Bechner chtěl něco namítnout, ale pak dal přednost m Němě přihlížel, jak si Sibyll kleká k paralyzovanému a pomalu ho otáčí naznak. „Ještě dýchá.“

„Samozřejmě.“

„Šok ho mohl i zabít.“

Stáhla mu kapuci. Ukázala se velká, lysá, vejčitá hlava. Markantní byl mocný, vystouplý čelní oblouk. Šikmé oči bez patrných zorniček a krátký pohyblivý nosec jen zdůrazňovaly cizost. Z úzkých bezzubých úst vytékal čůrek slin.

„Slyšíš mě?“ zeptala se ostýchavě Sibyll.

„To nemá cenu,“ ozval se Bechner. „Stejně by ti nerozuměl.“

Neplet' se do toho, tak si vysvětlil její pohled. Už jsi toho zbodal dost. Třebaže byl jejím zaměstnavatelem, nic neřekl.

„To jsou ale záběry!“

Adasta natáčel domorodcův obličej z nejrůznějších pohledů. „Tohle musíme odvysílat dřív, než Cistolo Khan podobné záběry uvolní. Ted' můžeme ještě rejžovat, pak tiž zato nedostaneme ani vindru.“ Jednou ruku odhrnul domorodcův oděv a v druhé držel minikameru. „Fantastický... Ted' jim ukážeme. Vyplatilo se to, Gloome.“

Poskakoval kolem těla jako derviš. Fascinovala ho ta lehce průsvitná kůže. Jednotlivé orgány sice nebylo přímo vidět, ale při troše fantazie registroval pulsování, a při každé nové perspektivě se ten tvor jakoby měnil.

„Takhle tedy vypadají naši nevlastní bráškové. Velká podoba to není, ale to se stává i v těch nejlepších rodinách.“

„Mirco! Nemluv takhle,“ napomenula ho Sibyll.

Už dávno si zvykla, že lidé od médií nemluví příliš uctivě. Dokázali být velice drsní, ale i srdeční. Dneska se na tebe usmívají, ale zítra ti klidně vyškrábou oči. Jinak to v téhle profesi nejde. Katastrofy člověka otupí, zvláště když příliš často plave v moři slz a žije z hoře svých spoluobčanů.

Proč by měl Mirco A vidět paralyzovaného Trokance jinak, než jako skvělé pozadí pro reportáž? Ze jeho záběry třeba braly domorodci duši, na to vůbec nehleděl. Takové myšlenky už dávno odvrhl. Skrupule byly v jejich branži přepychem, který si nemohli dovolit.

Muži si domorodcovy „zbraně“ nevšíмали. Sibyll zvedla asi třicetcentimetrový lesklý předmět. Pod prsty cítila měkký, trhavý pohyb. T teplo jako by tu věc probudilo k životu. Zpočátku ji chtěla odhodit. Zvědavost však zvítězila. Pak Adasta za bral její ruce.

Povrch věci praskl na několika místech současně. Objevily se pupeny. Neuvěřitelně rychle vyrostly na dél ku dvou prstů, potom se rozevřely a neuvěřitelně krásně rozkvetly. S je jich krásou se nemohly srovnávat ani pozemské orchideje. Velice rychle však uvadly. Jako by dosud působilo temporální pole.

Nebo snad opět?

Hrdlo se jí sevřelo.

Věc v jejích rukou uvadala, rychle se stahovala, svrašťovala se, měkla a začínala se rozpadat. Květy opadaly, měnily se v plody veliké asi jako pěst, které pukaly. Ukazovala se dužnina.

„Ne...“ vydechla Sibyll a zmocnila se jí panika. Srdce jí prudce bu šilo, div jí nevyskočilo z hrudi.

Pryč odtud, pryč z dosahu temporálního pole, v němž se sekundy mění v roky. Pryč z tohoto věta!

Slyšela jak jí Gloom Bechner cosi říká, ale nerozuměla mu. Hlas měl zkreslený do nesrozumitelnosti.

Něco jako silné pěsti jí sevřelo paže. Její panika narůstala. Bila kolem sebe, škrábala, křičela a nějak se jí podařilo vymanit. Zavravorala, potom získala rovnováhu a uháněla odtamtud pryč.

Kolik minut už? Ve skutečnosti de sítky let! Zatracený čas!

Vyrůstaly před ní přízračné postavy. Příliš pozdě, už se jim vyhnout. Vrážela do měkkých poddajných těl, cítila jak ji osahávají hrubé ruce a slyšela nesrozumitelné nosové zvuky.

Všechno jí bylo jedno. Podařilo se jí probojovat ven. Na chodbě vrazila do zdi, natrhla si termokombinězu

a cítila, jak ji pohlcuje chladný noční vzduch.

Její první pohled patřil obloze. Hvězdy dosud svítily, i když se je jich počet podstatně snížil. Táhly mraky, blýskalo se silněji. Ale to bylo

Sibyll jedno. Důležité bylo jen to; že hvězdy slibně blikotaly. Takže jí čas neprchá. Teď, právě V tomto okamžiku, je stále 12. října 1288.

Nadechla se zhuštěného, chladného vzduchu. V hlavě se jí udělalo jasněji. Opřela se o zeď, vyčerpaná ale šťastná. O třicet metrů dál viděla v mlze Trokance, kteří ji nehybně pozorovali.

„Počkejte!“ zavolala. „Neodcházejte!“

Ale hned nato se domorodci ztratili v mlze a tmě.

Když pomyslela na své průvodce, jako by se jí propadala země pod nohama. Kolik Trokanců vešlo do místnosti? Nevěděla, doufala však jen, že nevznikla nová nedorozumění, nové problémy. Není však už na mírové dorozumění příliš pozdě?

Proč? blesklo jí hlavou. Proč jsme my lidé takoví?

×

×

×

Trokanci si říkali Herreachové a své planetě prostě a jednoduše Svět. O existenci jiných světů nevěděli, i když jejich lid už v dřívějších časech ze sebe vydal geniální hlavy, které na základě vlastních pozorování přírody vytvořily překvapivě jednolitý obraz světa. Tito géniové se však ne setkali s uznáním, jaké by si jich teze zasloužily.

Cistola Khana napadala jména jako Galileo Galilei a Johannes Kepler.

Zdálo se, že se všichni všude a vždy chytrým hlavám jen vysmívají, a tepr ve později uznají, že měly pravdu.

Translátor jim přeložil, že se herreašský Galilei jmenuje Godar. Data putovala rovnou na PAPERMOON, odkud už byla k dispozici všem.

Godar byl zvědavý. Nebo výjimečně statečný. Možná také úplně praštěný. A s ním i hrstka Herreachů. Ostatní se přibližovali jen váhavě.. Cistolo Khan pozoroval Herreachy, kteří došli na deset kroků k němu a pak se rychle stáhli. Jako by se náhle zalekli své odva

Strach jim však kupodivu nenaháněl PAPERMOON. Považovali jej za něco podobného, jako byla jejich důvěrná známá, odvěká vrtací hlava. Připomínal ji přinejmenším velikostí. Kulovitý tvar byl v hlavě obsažen rovněž, takže Herreachům nenaháněl hrůzu.

Spíše se báli Pozemšťanů. Ještě před několika hodinami si ani nebyli jisti, jestli kromě jejich světa existuje ještě něco jiného. A tu se objevili astronauti, kteří ještě navíc ho jejich řečí.

- Byli zmatení a Cistolo Khan to sledoval na Godarových reakcích. Godar si ho ustavičně měřil zelenýma očima a pak je zase zvedl k nebi, nasec mu zbytněl na dvojnásobek — což bylo gesto, které Cistolo Khan pochopil jako zvýšený zájem.

Godar byl zvědavý a bezpochyby vysoce inteligentní.

„Jak daleko je tvůj svět?“ ptal se

už poněkolkáté. „Kolik dní cesty?“ Cistolo Khan přestal používat pojmy jako světelné minuty. Jak vysvětlit někomu, kdo poprvé v životě viděl slunce, a to ještě jen na chvíli, protože se na město velice rychle snesla noc, že světlo ze Slunce musí k Trokanu urazit přes dvě stě milionů kilometrů a že maximální vzdálenost Trokanu od Slunce je dokonce čtvrt miliardy kilometrů? A jak mu srozumitelně vysvětlit, co je to kilo metr?

„Vrtací hlava. . .“, Khan se kousl do jazyka. „Ta velická stavba, vedle níž naše loď přistála. .

Na Godarově chobotu se poprvé objevily vrásky. Khan si to vykládal jako výraz údivu.

„Kummerogův chrám?“ zeptal se Godar a v očích se mu zablýsklo.

„Chrám je vysoký o něco víc než jeden kilometr,“ dodal Khan.

Ale jeho protějšek ho už neposlouchal. Mluvil s ostatními Herreachy a mocně přitom gestikuloval. Neklidně přešlapovali z nohy na nohu a nadouvali chobůtky.

Náměstí se zatím ponořilo do tlumeného světla reflektorů, linoucího se ode dna lodi. Cistolo Khan si všiml, že se od Herreachů vznáší pára. Jejich těla vyzařovala do chladné noci teplo.

To neznají oděv? Jen někteří měli na sobě cosi jako kutny.

„Bůh Kummerog přijde,“ huhlal unešeně Godar. „Dnes je den, kdy se brána chrámu, konečně otevře. Den radostný — nebýt toho chladu, který nás trápí.“

.a sluneční paprsky, jež vám přes den budou spalovat kůži, blesklo Khanovi hlavou.

I když je Mars, totiž Trokan, minimálně 1,381 astronomických jednotek dalek«od Slunce, jeho paprsky mohou způsobit těžké popáleniny. Plet' Herreachů není na sluneční světlo zvyklá.

„Kummerog přebývá v chrámu?“ zajímal se komisař. Patrně se jedná o nějakou ságu, která má kořeny v raných dějinách Herreachů. Vrtací hlava tady byla vždycky a vždycky tady bude. Tedy z hlediska Trokanců.

„Kummerog očekává za branami chrámu, až ho my, Herreachové, vy koupíme,“ pravil Godar. „Proroctví, které bylo jednou dáno našemu lidu, praví, že se brány otevřou a bůh Kummerog jimi projde k nám. To se stane, až Herreachové pokročí dostatečně daleko. Znamením toho bude, že se nebesa otevřou a ukáží jasnou a temnou polovinu. Nedávno se brána otevřela. Ale ti nejstatečnější Herreachové, kteří jí chtěli vejít, byli spáleni. Jejich těla rozfoukal vítr jako žhnoucí popel.“

„Pětidimenzionální ochranný štít,“

zašeptal hlas za Khanovým uchem.

Příliš tiše, než aby poznal, kdo to byl.

Určitě nějaký vědec z PAPERMOONU

Část proroctví se splnila, na Trokan se snesly den a noc. Po čtvrt miliardě let přitmí. Dá se tedy očekávat, že se splní i jeho další část? Ze přijde Kummerog? Je to snad onen neznámý tvůrce vrtací hlavy, nějaký Nesmrtelný? Nebo leží uvnitř chrámu v nějakém hibernizačním zařízení a teď roztává?“

„Khan PAPERMOONU: Jak vy padá měření? Můžete se chrát .. to tiž vrtací hlavě, podívat na zoubek?“

Otočil se ke Godarovi a zejel se ho, jak má ten Kummerog vypadat.

„Je veliký,“ vytrysklo z Herreachů. „učiněný obr. Nikdo ho nemůže zra nit, a když promluví, chvějí se doli ny u jeho nohou a hory odrážejí jeho mocný hlas. Jeho zjevení dá Herreachům život plný nadbytku a duchov ního osvětlení. Na což čekáme.“

Jinými slovy řečeno, nikdo z Her reachů neví jak vypadá. Možná se už dávno rozpadl v prach.

„Halu zašeptal hlas ve vysílač ce. „Jiná možnost podle popisu není.“

„Náhoda,“ řekl Khan. „Bezvýznamná.“

„A jak si vysvětlíš paratronové pole kolem chrámu?“ To promluvil hlav ní vědec Thooker, vševědoucí guru a údajný mnich Streppské církve. „Není divu, že ti Herreachové, kteří chtěli proniknout dovnitř, shořeli. Domorodcům to aspoň tak muselo připadat.“

„Co se skrývá za tím polem?“

Thooker se zasmál. „Brána je otevřená, to souhlasí, ale je za polem.

Vidíme jen osvětlenou chodbu, to je vše. Měli bychom se toho Kummeroga zeptat.“

„Rádiový kontakt?“

„Nic. Žádná odpověď. A protože ta věž tady stojí už čtvrt miliardy relativních let, dá se těžko předpokládat, že by v ní bylo něco jako posádka. Žádná živá bytost takovou dobu ne přečká. Stejného názoru je ostatně i Myles Kantor.“

„Tak vidíš, že nejsi sám,“ neodpustil si Khan ironii. „Můžeme štít neutralizovat?“

„Ovšem, prohlásil Thooker. „To není problém.“

Tenhle devětadevadesátník z koloniální planety Streppu neznal slovo problém. Tu a tam se s někým podělil o své vědomosti.

„Pak se s tím Kumnierogem brzy setkáme.“ odhadoval Khan.

„Ne tak docela,“ vykrucoval se najednou Thooker. „Pole je vysoce kvalitní.“

„Kdy tedy?“

„Pár dní to potrvá. Když všechno půjde, jak má. A když Herreachům nebude vadit, že se tím jejich božstvem budeme blíže zabývat.“

„Tohle nech na mně.“ řekl Cistolo Khan. „Myslím, že jsou mírumilovní. Určitě jim nebude vadit, když jim osvobodíme boha.“

×

×

×

Plody! Patrně nějaká potrava, kterou si Trokanec schovával pod kutnou.

Určitě ne zbraň. Gloom Bechner by si nejraději nafackoval. Na to však už bylo příliš pozdě.

Možná se to nedopatření dá vysvětlit. Pokud jsou domorodci rozumní, jistě pochopí, že nemohl jednat jinak.

„Idiote,“ zabručel Bechner.

Adasta se na něj překvapeně podíval.

„Ty ne. To říkám sobě.“

Pořád ty vyčítavé pohledy. Nejdříve Sibyll, teď i Mirco.

„Jasně, střílel jsem. No a? Jen pro to. abych vás chránil. Tak z toho ne dělejte aféru. Ten chlápek se probere a já mu pak vysvětlím...“

Ale co když na nějaké vysvětlování nebude čas? Co když Trokanec vyvolá okamžitě poplach? Bechner sevřel kombimet pevněji. „Ne. jen klid,“ zaprskal. „Reportáž máme. Se stříháš to a pak...“

Sibyll málem vybuchla. Chvěla se a byla bledá jako stěna. Bechner ji marně uklidňoval. Mlátila kolem sebe, škrábala, křičela a vytrhla se...

Do dveří se vhrnuli Trokanci. Si byli je snad ani nevšímala. A v ná sledující chvíli už byla venku.

„Poslyšte, přátelé,“ obrátil se Bechner na domorodce. „Všechno bylo úplně jinak.“

Paralyzovaného si nevšímali. Jako by jim byl lhostejný. A Mirco natáčel.

Translátor začal konečně pracovat.

„Kummerogu,“ ozvalo se z akustického pole „Zdravíme tě, bože Kummerogu „

Já?“ podivil se Bechner, „Kummerog?“

„Když to říkají. . .“ Adasta se zašklebil. „Co lepšího by se ti mohlo stát?“

Trokanci před ním padli na kolena Tepive teď si Bechner všiml že mohou lokty a kolena ohybat do všech stran Proto mají tak zvláštně půvabný kolébavý krok.

Máš to “ otočil se na kamerama-na Jak přede mnou padli do prachu, jak..... “

Kdyby se to stalo mně asi bych z toho taky zpychl křikl na něj Aclasta.

„Drž hubu!“ zasyčel Bechner. „A pak honem pryč. Už musíme vysílat.“

„Možná ještě nějaký rozhovor s Trokanci... ‘ „Jsem reportér, ne bůh. Je mi to nepříjemné Tak padáme, nebo ti ukažu.““

Obrátil se k Trokancum a řekl, Nejmenuji se Kummerog Lituji ale zřejmě se mýlíte.“

Bylo na nich vidět, že mu nevěří. Nijak se ho však nesnažili zadržovat. Před domem čekala Sibyll Cokoli ji prve poděsilo teď už to bylo pryč a dívka vypadala klidně. Panebože Gloome začala ale reportér ji zarazil mávnutím ruky.

Už nemluví.

Gloom má pro to důvody,“ ušklíbl se Adasta.

Mlha už nehoustla. Spíše se zdálo, že ji svěží vánek rozhání. Na nebi se pořád blýskalo a z dálky se poprvé ozvalo dunění Skvělé pozadí pro Bechnerovu reportáž Dramatické efekty vždycky zapůsobí.

„Fajn,“ kývl na něj povzbudivě Adasta , Jestli chceš, můžeme začít“

. Bechner si olízl rty. „Tady je opět Gloom Bechner na kanálu sto třináct živě pro TNR stanici která píše dějiny Sledujete první zvláštní přenos z Trokanu a právě proto, že planeta byla prohlášena za zakázané pásmo, považujeme za svou povinnost informovat občany Sluneční soustavy o všem, co se děje v jejich bezprostředním sousedství.

Trokan je obydlený. Skutečně obydlený inteligentními bytostmi o jejichž mírumilovnosti jsme se právě mohli přesvědčit Není důvod, proč bychom Trokan uzavírali bitevními loděmi. Nebo se snad Cistolo Khan obava že z oné vrtací hlavy uprostřed města hrozí nebezpečí?

Pakliže ano, my to zjistíme. My z Terania News Repotru se nebojíme ničeho.

riomě toho se budeme v příštích dnech zevrubně věnovat domorodcům Od dnešního dne žijí pod stejným sluncem jako my.

Trokanci jsou našimi novými sousedy ve vesmíru Blízkost a společná vlast ve Sluneční soustavě z nás dělají bratry a sestry.

Jen tak mimochodem: Uvědomíme li si, že Trokan k nám přišel z jiného vesmíru, pak toto příbuzenství není tak docela čisté. Domnívám se, že nemluví s za sebe když řeknu, že Trokanci jsou nevlastními dětmi Slunce.“

×

×

×

O pět minut později byla reportáž o délce přesně 358 vteřin přijata na všech světech, strážních stanicích a lodích Sluneční soustavy. Všude se pak mluvilo o Gloomu Bechnerovi a o obyvatelích čtvrté planety.

Sledovanost TNR vylétla do závratné výše. A pravidelná opakování přitáhnou další a další diváky.

×

×

×

Řeka líně plynula a ve vodě se odrážely blesky. Hřmění se zvolna blížilo.

Minikamera s vysílací jednotkou už dávno zmizela ve tmě. Na hladině ji drželo slabé antigravitační pole a plula po proudu.

„Cistolo Khan nebude z naší reportáže nadšený,“ poznamenal Mirco Adasta.

„Brzy to už začne.“

Gloom Bechner se už několik mi nut ustavičně díval na ciferník. Vysí lací jednotka odplula takové tři kilo metry. I kdyby ji Khan a jeho lidé rychle zaměřili a vylovili, nezjistí, kde se novináři skrývají.

„Bud’me k sobě upřímní,“ vzdych la si Sibyll Nordenová. „Co zajímavého jsme vlastně zjistili? Nic moc.“

„Jak už jsem řekl,“ Gloom Bechneru vzal kolem pasu a přitáhl si ji k sobě, „ted’ to teprve začne.“

Oblohu rozpoltil blesk a po něm velice blízko zaduněl hrom.

Byl to jen neurčitý pocit, jakési šimrání na šíji, které ji přinutilo, aby se otočila. Vytřeštěnýma očima pak zírала na podivnou postavu, která se právě materializovala.

Byla vysoká tři metry. A kráčela k nim na nemotorných tlustých nohách. Různě dlouhé ruce se jí komíhaly při každém kroku.

Bechner ze všeho nejdříve sáhl po zbrani. I když věděl, že by toho s ní moc nepořídil.

Monstrum od nich bylo jen třicet metrů.

Blížilo se. Drtilo cihly. Země se chvěla.

„Pryč!“ Bechner odtáhl druhy k rezatému zábradlí na břehu. Pak už jim zbývaly jen dvě možnosti. Bud’ skočit do smrduté stoky, nebo se pokusit prodat svůj život co nejdražší.

V ulicích města zaduněl další hrom a jeho zvuk splynul s drtivými kroky.

Už jen deset metrů...

V Bechnerově tváři se nepohnul ani sval. Zvedl kombimet a přepnul jej na termorežim.

„Zaber to, Mirco,“ přikázal stísněným hlasem. „Všechno.“ Zalomil ukazovák na spoušti. A právě v té chvíli se nad městem objevily dvě korvety.

Směr jejich letu byl naprosto jednoznačný...